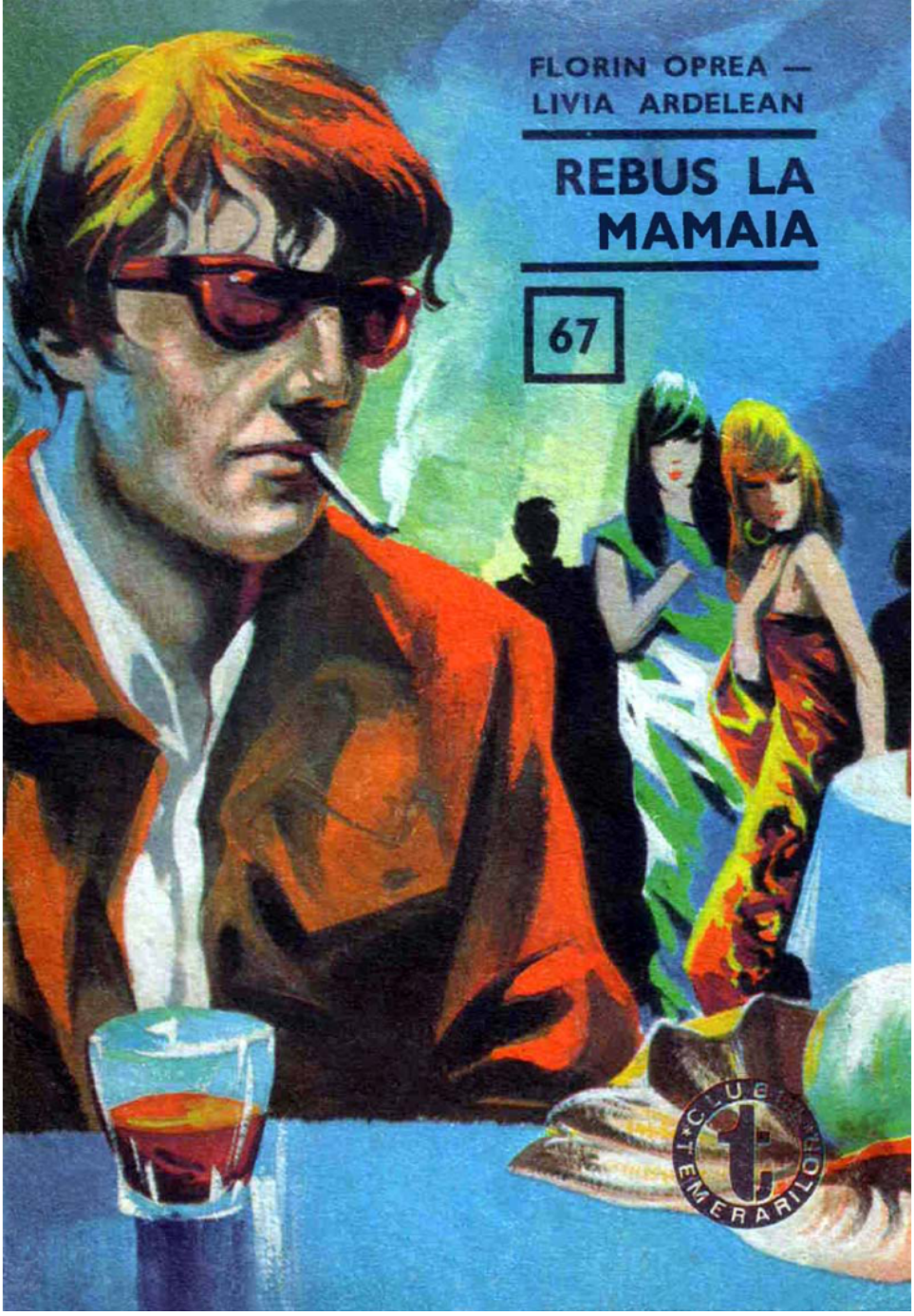
FLORIN OPREA —
LIVIA ARDELEAN
REBUS LA MAMAIA
67
CLUBUL TEMERARILOR

FLORIN OPREA
LIVIA ARDELEAN

REBUS LA MAMAIA

67
EDITURA TINERETULUI

Rebus la Mamaia
Florin Oprea
Livia Ardelean

EDITURA TINERETULUI
Bucureşti, 1969

Redactor: Iordana Ureche
Tehnoredactor: Dumitru Verdeş
Copertă: D. Ionescu
Digitalizare: EPUB

CONSECINȚE DUREROASE

Firma mica, notând doar inițialele, strălucea discretă în noapte.

De câteva minute devenise obiectul de observație a doi bărbați ce stăteau vizavi tăcuți, apărați la vedere de umbra deasă a castanilor. Alcătuiau o pereche destul de nepotrivită, statura scundă și firavă a unuia dintre ei contrasta aproape ridicol cu înălțimea exagerată a celuilalt, un blond cu umerii ușor aduși sub sacoul de pânză.

Fără nicio vorbă, la un semn al blondului trecură strada și se opriră lângă firmă. Blondul aruncă o privire însoțitorului său, care-și masca nervozitatea sub un zâmbet silit, apoi bătu încetișor. Ușa se deschise. Văzându-i la o oră atât de nepotrivită, portarul păru surprins:

— Dumneavoastră?!

— Cu Mișulică, ofițerul de serviciu pe Institut, am dori să discutăm...

— La ora asta?! Las’ că nu mai e mult până la ziuă! răspunse portarul, neprietenos.

Cei doi schimbară o privire, izbucniră într-un râs forțat, și blondul, cu o voce caldă, ușor nesigură, de om „făcut“, insistă, tărăgănând moale vocalele:

— Hai, dom’le, fii om, o vorbă numai... la telefon... un minut, ce te costă? E cumnatu-meu, ce dracu!

Portarul continua să țină ușa doar întredeschisă; era clar că n-avea de gând să continue discuția cu niște bețivi. Blondul își introduce piciorul în deschizătură, în timp ce mărunțelul, mutându-se de pe un picior pe altul, în spatele lui, cerceta curios cămăruța.

— Cu cine joci? întrebă el prietenos, văzând tablele aranjate pe masa mică și plină de hârțoage.

— Cu nimeni, se eschivă portarul. Le-am pus doar așa... să mai treacă vremea.

— Las’ că faci una cu mine! încercă blondul să lungească discuția și, ușurel, trecu dincolo de prag. Ți-am spus că toată povestea durează un minut, adăugă el apoi, arătând cu mâna telefonul pus pe o măsuță în colț.

Portarul își mută privirea în direcția indicată și făcu un pas într-acolo. O mână grea îl cuprinse pe după gât, astupându-i gura. Un icnet

scurt, urmat de două horcăituri slabe confirmau că lama cuțitului ajunsese unde trebuie.

Blondul exagerase. „Povestea“ durase mai puțin de un minut.

*

Căpitanul de securitate Traian Petrescu puse deoparte cartea din care citise. Era aproape două noaptea. Răcoarea multrâvnită abia se lăsase; se resimțea încă căldura augustului bucureștean. O adiere slabă foșnea frunzele pârlite ale teilor.

Stând la fereastră, căpitanul își aprindea, destins, o țigară. Garda din noaptea aceasta nu-i adusese nicio surpriză.

Dintr-o dată, binecunoscuta sonerie a telefonului negru îi contrazise gândurile. Cu o voce calmă, acesta răspunse apelului precipitat ce i se făcea, apoi formă un număr de interior.

Peste câteva minute gonea pe străzile pustii, cu toată viteza. Lângă șofer stătea plutonierul Tomiță.

Căpitanul și plutonierul se simpatizau reciproc, iubeau amândoi viteza și în noaptea aceasta – deși alergau spre un caz grav – savurau, fiecare în felul lui, această beție interzisă.

În spate, locotenentul Radu Nedelea, luat în fugă din alt post, aștepta măcar „explicații sumare“.

— Acum douăzeci de minute, începu Petrescu fără altă introducere, un paznic de noapte a descoperit cadavrul portarului de la Institutul de cercetări în electronică.

— Și?!

Cuvintele „electronică“ și „cadavru“ dezmeticiră de tot pe tânărul Radu, care simți un fior de emoție cuibărindu-i-se în partea stângă a pieptului; participa pentru prima dată la o acțiune care se vădea de la început atât de importantă.

Tomiță, în aparență atent numai la curbele pe care le lua cu o viteză nepermisă nici măcar acum, noaptea, pe șoselele pustii, era și el cu urechea ațintită. Într-o acțiune, niciodată nu se mulțumea cu rolul pasiv al unui simplu șofer, încercând, pe cât posibil, să se arate de folos.

Portarul fusese ucis, cu o lovitură de cuțit, în propria-i cușetă aproximativ cu o jumătate de oră înainte. Căpitanul se întreba cum de putuse intra asasinul în cămăruța portarului, ținând seama de faptul că ușa i-ar fi servit acestuia drept o pavăză excelentă, că în cazul unui „asediu“, portarul ar fi putut da alarma prin telefon, sonerii...

— Ne puteam aștepta la asemenea surpriză, spuse el. Apoi, în

chip de concluzie: Institutul are un profil extrem de important. Este condus de academicianul Ion Dorna, un binecunoscut specialist cu renume mondial. Colaboratorii săi sunt toți cercetători foarte valoroși. Rezultatele muncii lor ar fi putut interesa...

Dar căpitanul Petrescu nu-și mai sfârși fraza. Tomiță se întrecuse cu măsura și ocolise în ultima secundă o pereche ce se plimba fără grijă prin mijlocul șoselei.

— Măi omule, mă! îl dojeni căpitanul revenit la poziția normală pe scaun.

— Am înțeles, să trăiți!

— Oare apelul telefonic a fost făcut de ofițerul de serviciu?

— Nu știm nimic deocamdată. Poate că situația nu-i chiar așa de neagră cum pare la prima vedere, poate că asasinarea portarului n-are nicio legătură cu... spuse timid locotenentul Radu Nedelea.

Căpitanul Petrescu nu răspunse, dar clătină sceptic din cap. Nu obișnuia să fie chiar atât de optimist în asemenea situații.

Nici Tomiță, al cărui zâmbet se zări o clipă în oglindă, fals înduioșat de presupunerea naivă a locotenentului, nici el nu credea într-o eventualitate atât de „roză“.

Intrară pe stradela liniștită, întunecată de umbra deasă a unui rând de castani vechi. O siluetă le făcu semn din fața clădirii celei mai înalte. Tomiță, care se înțelese în ceea ce privește amplasamentul clădirii – crezuse că e la capătul stradelei – fu obligat, spre marea nemulțumire a căpitanului, să oprească într-un scrâșnet sinistru, lăsând pe asfaltul abia răcorit două dâre groase, negre.

Cei doi ofițeri se îndreptară, grăbiți, spre ușa din dreapta căreia strălucea pal firma discretă, urmați de paznicul care-i oprise. Dădu să le explice ceva, dar Petrescu și Nedelea pătrunseră în camera portarului. Cadavrul bătrânului era neatins; cămașa albă de in era înroșită toată.

Surprins de cruzimea spectacolului, deși fusese prevenit, tânărul locotenent avu o mișcare de recul, pe care și-o reprimă, însă, imediat.

Cei doi ofițeri efectuară o cercetare sumară, ferindu-se de-a schimba poziția celui ucis: din partea stângă a spatelui ieșea mânerul de metal al unui stilet, înfipt până la prăsele. Probabil că bătrânul murise instantaneu; nu era nicio urmă de luptă, nicio dezordine. Jocul de table, aranjat cu grijă pe masă, era neatins; un firicel subțire de apă curgea din robinet, în chiuvetă, peste două sticle de bere, pentru a le păstra la o temperatură convenabilă.

„Portarul aștepta oaspeți“, constată Petrescu. Și întorcându-se

spre paznic:

— Pe dumneata te aștepta? îl întrebă el cu voce tare, arătând cu o mișcare a bărbiei jocul de table.

— Da! răspunse moale cel întrebat.

Nu-și revenise încă din spaimă și, la intervale scurte, un frison puternic îi scutura tot trupul.

— Da, da! murmură pentru sine căpitanul și, ridicându-și brațul drept, răsuci un buton imaginar.

Tomiță înțelese, căută cu privirea și, găsind comutatorul central, se postă lângă el.

Lăsându-l pe șofer lângă cadavru, trimițând paznicul ce încă dârdâia în stradă, căpitanul își scoase din buzunarul de la piept al sacoului subțire de vară pistoletul, și-i trase piedica. Același pocnet scurt și sec se mai auzi o dată în încăpere: locotenentul își imitase instantaneu superiorul. La un semn al său, Tomiță întoarse comutatorul.

Peretele din fund al camerei portarului era de fapt un glasvand de mari proporții, care, ziua, stătea larg deschis; dădea într-un hol imens, acum perfect luminat. La stânga și la dreapta lui, aripile scărilor monumentale urcau la etaj; în fund era ieșirea spre curtea interioară. Pereții, spre curte, erau în întregime de sticlă. Lumina inunda și holul și curtea interioară – destul de spațioasă, plină de flori – având în mijloc un bazin și o fântână arteziană, acum nefuncționând.

Cu pistoletele lipite de șoldul drept, cei doi ofițeri cercetară din priviri spațiosul hol; prima mișcare instinctivă fu să alerge fiecare pe câte o aripă a scărilor, dar un corp nemișcat, întins de-a curmezișul primelor trepte din dreapta, îi obligă să se îndrepte amândoi într-acolo. Era trupul unui tânăr. Nicio urmă de sânge. Era mare și greu. Transportul lui, pe o canapea în hol, se făcu nu fără oarecare dificultate. Tânărul trăia, dar era în nesimțire.

— Ăsta K.O! șopti surescitat Radu Nedelea, care l-ar fi lăsat baltă unde era, grăbit să urmeze cercetarea.

Vru să mai adauge ceva, dar nu avu cui. Dintr-un salt, căpitanul Petrescu fu la ușa ce da spre curte.

— Stai! răsună puternic glasul lui în curtea pustie, și o clipă se întrebă dacă cineva era sau nu ascuns după statuia ce întruchipa fântâna arteziană – o fetiță cu un urcior. În orice caz, așa i se păruse din hol.

O aschie de perete zbură pe lângă el. Înțelese atunci că cineva trăsese cu un pistol cu amortizor.

În secunda următoare, căpitanul ajunsese la capătul rondoului de

rododendroni pitici ce forma un ornament înaintea bazinului.

Din bazinul gol țâșni silueta măruntă a unui bărbat; căpitanul ochi la bază, nevrând să-l omoare.

Atins, cel ochit căzu în genunchi, dar – ca împins de un arc – se ridică și dădu colțul pe după o aripă a clădirii, care intra, asimetric, în curte.

— Stai! Trag! răsună glasul limpede al lui Radu, care, ajuns în curte în urma superiorului său, fugea de-a dreptul peste rondourile de flori, pentru a câștiga teren.

Se mai auzi o împușcătură; trăsese locotenentul Radu Nedelea. Lovindu-i cotul, căpitanul imprimase cartușului tras de locotenent o traiectorie ascendentă.

După colț, omul urmărit era întins ca răstignit, cu fața în jos, pe peluza cu iarbă rară și pârlită, în fața unei uși.

Sperând că mai era încă în viață, grăbit, locotenentul îl întoarse pe spate. Bărbatul, un brunet veritabil, era ca mort. Piepții cămășii îi erau plini de sânge.

Cei doi schimbară o privire, îl lăsară și se repeziră spre ușa masivă, care făcea legătura acestei aripi a clădirii cu curtea interioară. Blocată pe dinăuntru cu un zăvor tare, abia cedă câțiva centimetri la izbiturile furioase ale tânărului locotenent.

Cu un gest scurt, căpitanul îl dădu la o parte, ordonându-i să se lipească de perete. Trase în zăvor, ferindu-se de așchiile de lemn și metal ce se desprinseră; drumul era deschis.

Se repeziră amândoi dincolo de ușa ce le blocase drumul; pe un coridor lung răspundeau ușile a o mulțime de laboratoare. Toate erau încuiate. Sărind câte trei trepte deodată, ajunseră la etajul întâi. La capătul răbdării, cu răsuflarea întretăiată, Radu repezi un umăr puternic în prima ușă. Cedă imediat; era deschisă.

O pală de curent flutură perdeaua albă de la geam. Se precipitară amândoi spre el. Piațeta spre care răspundeau geamurile acestei părți a clădirii era pustie.

Locotenentul încălecase pervazul, decis să sară. Căpitanul îl prinse de braț, oprindu-l:

— Nu mai are niciun rost! decretă el, oarecum mânios. Au trecut trei minute. Înseamnă că cel puțin de-un minut banditul a șters-o. În condițiile acestea, un minut e totul. Privește!

Din piațetă se desfăceau trei stradele. O urmărire la întâmplare ar fi fost inutilă.

Împovărați parcă de insucces, ofițerii coborâră scara încet, treaptă cu treaptă, și ieșiră în curte pe ușa al cărei zăvor le opusese atâta rezistență. Urmele împușcăturii trase atât de aproape erau înnegrite.

Spre surprinderea lor, se dovedi că omul nu murise încă. Medicul legist, sosit cu a doua mașină la câteva minute după ei, îi dădea primele îngrijiri. Ajutat de încă doi infirmieri, medicul își vedea de treabă și abia mormăi ceva la salutul celor doi ofițeri. La dispoziția sa, rănitul – tot inconștient – fu transportat pe o targă. Nu se găsi absolut nimic asupra lui.

Medicul rămase cu ofițerii. Le întinse pachetul cu țigări și-i întrebă morocănos:

— Ce-a fost aici? Omul n-avea armă, de ce-ați tras de la o distanță atât de mică?! Și tocmai în piept! Rana e mortală. Ce dracu, e de mărimea unui copil, îl puteați imobiliza oricare dintre dumneavoastră!

Căpitanul Petrescu îl lăsă să vorbească. Îl cunoștea de mult pe doctor și știa cât de pripit judeca orice, în afară de lucrurile legate de meseria lui.

Era atât de necăjit – nu găsise absolut niciun act, nimic, niciun indiciu asupra rănitului, iar pe deasupra îl pierduse și pe celălalt, sau poate chiar ceilalți – încât nici nu-i venea să răspundă la acuzația nedreaptă a doctorului.

Radu, însă, pufni înciudat:

— Nu l-am împușcat noi!

— Numai rana de la picior e a mea! adăugă Petrescu.

— Aha! înțelese, în sfârșit, doctorul. Și ceilalți?!

Radu fluieră a pagubă, făcând un semn nelămurit cu mâna. Doctorul drăcui amarnic, uitându-se compătimitor la Petrescu.

— Nu trebuia să aprindem lumina! izbucni Radu. Ticăloșii și-au dat imediat seama că suntem aici.

— Și-au dat ei seama de când au auzit mașina oprind în fața Institutului, îl potoli, cu un ton rece, căpitanul. Cred că am trezit toată strada... ca niște începători...

— Tomiță e de vină! El s-a înșelat asupra clădirii! riposta Radu.

— Dă-i înainte, c-ai început bine! îi replică batjocoritor căpitanul. Cel mai ușor lucru e să pui vina pe unul mai mic decât tine!

Radu tăcu. Căpitanul era de părere că nu făcuseră rău aprinzând lumina, altfel bandiții le-ar fi scăpat de tot. Oricum, auziseră mașina frânând, poate și zgomotele pașilor lor...

Nenorocirea e că nu-l văzuseră pe cel – sau pe cei – care apucase

să dea colțul înainte ca ei să ajungă în curte. Acesta, sau aceştia, trăsese în Petrescu – urma era în zid – dar căpitanul fusese amăgit de omuleţul ascuns după statuie.

Ajunseră, în sfârşit, în holul mare. Tânărul înalt şi voinic, găsit pe scară în nesimțire, își revenise. Era ofițerul de serviciu al Institutului. Un infirmier îi ținea o sticluță cu săruri sub nas.

Relatarea pe care o făcu la cererea căpitanului Petrescu era extrem de săracă şi nesemnificativă: totul fusese normal până aproape de ora două, când auzise un zgomot. Nu era prea sigur, s-ar fi putut să i se fi părut şi nu voise să se arate caraghios în fața portarului, dându-i un telefon, aşa că preferase să se convingă singur. Coborâse scările cu precauție, în întuneric. Mai apucase doar să vadă o siluetă „foarte mare“, i se păruse că ar fi portarul, aşa că întrebă: „Moşule, dumneata eşti?“, după care, în afară de o izbitură puternică, nu-şi mai amintea nimic până la mirosul neplăcut al sărurilor.

Era extrem de îngrijorat şi-şi făcea reproşuri amare, ştia că în fişete erau documente prețioase. Căpitanul Petrescu îl sfătui să se liniştească.

Curând holul se umplu de ofițerii sosiți din ordinul căpitanului, care cercetară iute etajele superioare, apoi coborâră. Nu găsiseră pe nimeni. Conform dispozițiilor lui Petrescu, răniții şi cadavrul portarului fuseseră transportați de urgență.

Nu peste mult timp sosi şi academicianul Ion Dorna, un domn bătrân, cu un veşnic trabuc, adeseori stins, în colțul gurii. Se plimba nervos de-a lungul holului, lăsând în urma lui o dâră de fum şi presărând cenuşa albastră a trabucului pe mochetă.

— Sper să puteți face ceva pentru noi! îi spuse lui Petrescu, când acesta îi fusese prezentat.

Căpitanul şi locotenentul trecură la o cercetare amănunțită a birourilor, însoțiți de câțiva dintre cercetătorii principali ai Institutului, convocați de urgență. Cele mai sumbre prevederi ale lui Petrescu se îndepliniră întocmai. Fişetul principal din cabinetul „şefului“ era violat. Era exact cel care conținea documente prețioase. Acestea, în număr complet, după cum putuseră constata cu toții, erau aşezate într-un fel curios pe masă: în teanc, în ordine inversă. Ultimul nici nu mai era în teanc, ci alături, ca şi când cei care-l manevraseră nu mai avuseseră timp să-l aşeze la loc. Cu toții traseră concluzia că documentele fuseseră microfilmate din moment ce nu lipsea niciunul.

Atmosfera ce domnea era deprimantă. Colaboratoarea principală

a academicianului, o distinsă doamnă între două vârste, izbucni în plâns. Își vedea, ca și ceilalți de altfel, pierdute sintezele a ani de muncă și cercetări intense. Și nu numai atât...

Cu o voce tristă, academicianul îl puse la curent, în linii mari, pe Petrescu, cu stadiul cercetărilor lor. Erau finalizate, nu mai aveau de făcut decât corectivele aplicațiilor practice. Toate erau de o mare importanță, de o mare aplicativitate... Acum, cine știe pe mâna cui vor ajunge!

— În tehnică, în cercetare, explica academicianul, timpul și primordialitatea valorează mult. Nu e totuna să ai exclusivitatea unui patent pe plan internațional, sau „să ajungi în același timp“ la aceleași rezultate cu un alt Institut străin! E adevărat, hârtiile au rămas toate, ar fi fost și incomod de transportat, lucrările puteau fi continuate de la punctul unde au ajuns, dar exclusivitatea noastră, a României, în domeniul respectiv este pierdută.

Căpitanul Petrescu asculta politicos expunerea academicianului referitoare la pierderile materiale ce vor decurge, evident, pentru economia națională, dar în sinea lui recapitula, de fapt, șirul micilor neglijențe, nesemnificative poate la prima vedere, care, cumulându-se, avuseseră drept rezultat aceste consecințe dureroase.

Vorbise și cu paznicul de noapte care avea în raza lui veghea câtorva magazine de cartier. Cu toată frica de urmări, acesta mărturisi că avea obiceiul să vină noapte de noapte la prietenul său, portarul Institutului, să joace table. „Dar numai spre dimineață“, se justifică el, ca și când dimineața n-ar fi fost propice unei spargeri indiferent de ce natură.

— Totuși, dumneavoastră aveați amândoi regulamente foarte bine stabilite! îi reamintise căpitanul.

— Da, regretă tardiv paznicul, dar știți cum e omul. Și-apoi el nu făcea mare abatere, nu-și părăsea postul...

— Primea pe cineva străin în fiecare noapte! medită ca pentru sine căpitanul, și iată că o dată a deschis ușa cui nu trebuia.

Relatarea paznicului de noapte îi confirmă ipoteza. Sosind, acesta bătuse încetișor, conform obișnuinței, dar prietenul lui nu deschisese. Presupuse că s-a dus în curte să dea drumul aspersoarelor pentru flori. Observă că vizeta, un gemuleț mic plasat în ușă, nu era bine închisa. Își introdusese mâna și, cu destulă ușurință, deblocase zăvorul greu, pe care, se vede, asasinii avuseseră grijă să-l pună. Cunoștea bine odaia prietenului său, și la vederea groaznicului spectacol simțise că lumea se învârte cu el. Se repezise la telefon, dar acesta avea firul smuls. Nu îndrăznise să intre în clădire, își dăduse seama că e ceva grav și fugise la

primul telefon public, anunțând securitatea.

După toate probabilitățile, paznicul sosise la puține minute de la comiterea asasinatului.

Atent și răbdător, căpitanul Petrescu ascultase lamentările paznicului până la capăt. Faptul că portarul plătise cu propria-i viață lipsa de vigilență și încălcarea regulamentelor nu le ușura cu nimic dificultățile cercetărilor ce începeau acum. Microfilmele atât de prețioase nu trebuiau să ajungă la destinație.

Zorile îl găsiră pe căpitanul Petrescu în fruntea unei acțiuni de mare anvergură. Raportase cazul șefului său, colonelul M., care, după un vechi obicei, îi ceru să repete de două ori „datele problemei“ și primele concluzii rezultate, pentru a și le întipări în minte, în realitate pentru a i le clarifica lui Petrescu.

Îi aprobă toate măsurile pe care voia să le ia și-i dădu mână liberă în continuare.

Sub coordonarea căpitanului, un număr de ofițeri începură cercetările în rândul personalului Institutului. Trebuia neapărat să se afle sursa indiscreției asupra stadiului cercetărilor științifice. Era clar că lovitura fusese dată exact la momentul oportun. Alte forțe fuseseră puse în mișcare pentru identificarea celui rămas în mâinile lor.

Rănitul zăcea fără cunoștință, și speranțele într-o revenire erau ca și inexistente. O mulțime de oameni în alb se învârteau tăcuți în jurul lui, interzicând categoric apropierea oricui.

Totuși fotograful îi făcuse zeci de poze din toate unghiurile; i se luară și amprentele digitale. Pe baza acestora, alte câteva persoane căutau febril o eventuală identificare.

Chiar și un nespecialist și-ar fi dat seama că omulețul avea clipele numărate. „Mâna întâi“ de la operație – un chirurg de mare faimă, deși tânăr – își exprimase, de altfel, uimirea în fața acestei neobișnuite rezistențe în fața morții, cuibărită într-un trup atât de firav. După operație, „dăruise“ ofițerilor glonțul extras din piept și care se dovedi a fi identic cu cel din zid. Expertul recunoscu imediat în cartușele de calibru mic muniția unui foarte nou tip de pistolet cu amortizor.

Spre seară, căpitanul Petrescu și locotenentul Nedelea erau în fața salonului de rezervă. Medicul de gardă clătinase sceptic din cap. Infirmiere grăbite foiau, preocupate, în toate părțile; schimbau tocmai butelia de oxigen.

Căpitanul Petrescu strânse dureros din sprâncene. Deocamdată nicio pistă nu oferise vreun indiciu cât de cât valoros; nici cercetarea

străzilor învecinate Institutului nu dăduse niciun rezultat; mânerul stiletului fusese șters cu grijă de către asasin. Avea senzația că lucra în gol.

Se plimbă mult timp pe coridoarele slab luminate ale spitalului, stânjenit de halatul prea mic pentru înălțimea sa neobișnuită, care îi aluneca mereu pe umeri. Cu ochii săi veșnic încrezători, Radu îl urmărea, rezemat de un pervaz.

Hotărându-se brusc, căpitanul dădu cu blândețe deoparte infirmiera ce stătea în ușa rezervei și – urmat de locotenentul Nedelea – pătrunse în salonul supraîncărcat de aparatură medicală, dominat de mirosul specific spitalului. Contemplă fața omului întins pe patul alb. Cine era. Ce-l împinsese la o asemenea josnicie? Își dădea oare seama că fusese sacrificat de însoțitorul lui? Că aceștia fugiseră cu microfilmul? Motivele puteau fi multe: fie că cel scăpat nu voise să se încarce cu o povară, având în vedere că brunetul fusese rănit la un picior și putea lăsa urme, fie că acesta știa prea multe și ar fi devenit un martor stânjenitor, fie că voise să-l înlăture de la beneficiul prăzii.

Acum zăcea neputincios și mut, cu o față de ceară, pe care firele țepoase ale mustăcioarei negre îi sublimau paloarea buzelor lipsite de sânge.

Degajat o clipă de aparatura complicată, muribundul deschise ochii rătăciți și-i opri asupra căpitanului ce-l contempla neclintit. O lucire stranie îi animă o clipă privirea. Căpitanul se grăbi să se aplece până aproape de buzele lui.

— Ma-ma-ia… bi-la... bi... șopti el incredibil de încet și, în aceeași clipă, palma inertă, lăsată moale pe cearșaful alb, încercă o mișcare. Degetele i se rășchirară, ca și când ar fi cuprins un obiect rotund.

Imediat căzu din nou în nesimțire. Enervat, medicul de gardă îi scoase afară.

Era iarăși noapte.

Mai multe ceasuri la rând, cei doi ofițeri întoarseră pe toate părțile sensul celor două cuvinte, dintre care, cel puțin ultimul, era straniu. Sperau, fără să îndrăznească să și-o mărturisească, într-o nouă revenire a bolnavului. Dar aceasta nu se mai produse. Spre dimineață, omul care rezistate uimitor de mult față de precizia cu care-l străpunsese cartușul partenerului său închise ochii pentru totdeauna.

Peste o oră și jumătate, cei doi ofițeri se aflau iar alături de plutonierul Tomiță, de data aceasta la volanul unei moderne limuzine negre, gonind cu destinația spre Mamaia.

DETECTIVII AMATORI

Zum... zum... zum... zum... zum-zum-zum... Un „Ah!“ prelung și plin de regrete însoți căderea bilei în șănțuleț.

— Numai 200 de puncte, sâc, sâc! izbucni cu voce tare unul din puștii ce jucau la Fliper.

Celălalt plecă ruşinat capul.

— Să te văd pe tine, preaiscusitule! răspunse partenerul, deja resemnat.

Se și vedea plătind sticla de Pepsi, prețul înfrângerii. Plin de elan, celalalt dădu cu putere drumul bilei. Erau cu totul absorbiți de desfășurarea jocului și în niciun caz nu părea că se sinchisesc de liniștea celorlalți.

Barmanița îi privi supărată. De-o săptămână era exasperată de zgomotul Fliperului, în fiecare zi, în jurul orei patru. Nu-i vorba, aparatul zumzăia aproape toată ziua, dar atunci nu-l prea auzea, era ocupată cu servitul; holul hotelului era plin de lume, un du-te-vino continuu acoperea din plin zumzetul aparatului de joc care era denumit în zeflemea „idiotenşpil“. Idiot, neidiot, dar antrenant! Încerca și ea câteodată. Oricum, în jurul orei patru, hotelul lor era liniştit, deși era apreciat printre cele mai mari și mai scumpe din Mamaia. Ca un făcut, turiștii din seria aceasta erau oameni „serioși“ – cum îi plăcea să le spună. După ora două – când soarele era prea puternic – se odihneau. Atunci avea și ea o clipă de răgaz, măcar până la patru jumătate când coborau toți, umflați de somn, „însetați“, dornici de o cafea sau de un coniac. Dar zgomotul agasant al Fliperului o urmărea de câteva zile mai ales în timpul siestei. Puștii ăștia n-aveau odihnă de loc. Ajunsese să-i cunoască bine, să afle de unde sunt, cu ce medii au terminat clasa a șaptea, unul, a șasea, celălalt, ce limbi învață fiecare, cât au înotat zilnic, care bea mai mult Pepsi, ce mai... toate cele! Prâslea care pierdea cu regularitate era Ovidiu, celălalt, Mircea. Ovidiu plătea totdeauna sticla de Pepsi pe care barmanița o și scotea de la gheață de cum îi vedea, să nu facă băieții amigdalită, dar tot el – Ovidiu – o bea imediat aproape toată. Mircea se mulțumea cu câștigul la puncte, considerându-se „mare“.

Cu o precizie de ceasornic, la patru jumătate coborau mamele lor, două surori, beau câte o cafea și ieșeau toți patru pe plajă.

Holul era pătrat, ca și clădirea, un adevărat turn. În mijloc se afla casa scărilor și corpurile lifturilor. Pe cele patru laturi – având sticlă în loc de zid, ca un acvariu – erau recepția, biroul de schimb și respectiv barul cu Fliperul și cu câteva măsuțe mici, înconjurate de fotolii comode. Acestea din urmă ocupau două laturi – barul fiind într-unul din unghiuri.

Domnul de la masa de lângă „idiotenșpil“ nu părea prea deranjat de zgomot, nici de vorbăria veselă, neîntreruptă și puțin lăudăroasă a puștilor. Avea un teanc întreg de ilustrate în față, pe care le scria absorbit pe de-a-ntregul de această preocupare. Ceruse o cafea, arătând cu degetul aparatul de filtru și o plătise imediat, fără o vorbă. „Expertă“ în depistarea naționalității clienților – după figură, după haine, după preferințe la consumație, după bacșișul oferit – barmanița se lăsă păgubașă de data aceasta. Clientul era un om între două vârste, de statură mijlocie, castaniu, cu o față potrivită, îmbrăcat banal – cu cămașă albă de nailon și pantaloni de doc bej.

Între timp, băieții își câștigaseră un spectator, un bărbat tânăr, înalt și blond, având un sacou subțire, de pânză, sub braț. Intrase nebăgat de seamă de nimeni și – după ce cercetase cu un aer destul de indiferent reclamele turistice atrăgător colorate, agățate pe pereți – răsfoi fără grabă un pliant de pe o măsuță, apoi îl puse înapoi cu un gest repezit, ca și când conținutul prospectului l-ar fi enervat. În fine, se apropie de cei doi copii.

Fliperul îl interesa în mod deosebit, parcă vedea pentru prima dată așa ceva. Intră în vorbă cu copiii, interesându-se de mecanism. Scoase o hârtie de douăzeci și cinci, voind să joace și el. Evident, bancnota trebuia schimbată, un joc costa doar un leu, era necesară deci o monedă de metal care se introducea în aparat printr-un orificiu anume.

Femeia de la bar, care urmărea scena, tot n-avea altceva de făcut, deschise deja sertarul cu mărunțiș, dar tipul cu ilustratele i-o luă înainte, vorbind, culmea, românește:

— Ei, domnu’! Îți schimb eu...

Blondul se întoarse surprins, părea că abia acum îl vedea pe celălalt. Nedumerit încă, cercetându-l cu privirea, întrebă cu o voce stranie:

— Chiar vreți să facem un schimb?

— Firește. Dar voi fi obligat să vă dau și trei hârtii de câte trei lei.

— E-n ordine! zâmbi blondul, ca ușurat de-o mare grijă.

Schimbul se făcu pe loc, barmanița le întoarse spatele pentru a-și aranja niște sticle pe raft; copiii urmăreau cu pasiune traiectoria capricioasei bile care – atingând câte un obiectiv – provoca zumzăitul

enervant și marca punctele pe un ecran luminos.

Curios, dar blondul renunță să mai joace și acceptă imediat invitația necunoscutului de-a bea o bere, „dar la halbă, bere adevărată, cu guler“, drept care ieșiră amândoi și se îndreptară spre „Meduza“, o berărie de alături, arhiplină la orice oră din zi și din noapte, vestită pentru calitatea berii pe care o servea.

Trebuiră să aștepte câteva minute până se eliberă o masă într-un colț al terasei. În zgomotul persistent al conversațiilor vii de la mese, printre strigătele chelnerilor mereu grăbiți care comandau numărul halbelor și al micilor la tejghea, abia se auzeau unul pe altul. Mirosul de mici bine prăjiți îi învălui. O muzică săltăreață se revărsa, fără întrerupere, din difuzoare. Era exact ceea ce dorea „străinul“.

— Sunt foarte fericit că v-am găsit, începu blondul, sorbind din halba adusă imediat de-un chelner.

— Dumneata nu eşti Paul?! îl întrebă suspicios „străinul“.

Un ascultător atent ar fi sesizat fără îndoială accentul curios cu care vorbea românește.

— Nu, domnul meu! Eu sunt Antoniu. Antoniu Tomase. Mă simt obligat să vă pun la curent despre ceea ce s-a întâmplat cu Paul, domnule...

— Smith, spune-mi Smith!

Domnul Smith ridică pleoapele grele și-l fixă cu privirea pe tânărul blond din fața sa.

— Ai venit numai să-mi spui că s-a întâmplat ceva? întreba el, îngrijorat.

Dar glasul îi era atât de rece, încât Tomase simți un fior în șira spinării.

— Nu! Am adus chestia...

Și puse pe masa o cutie de chibrituri, scoțându-și o țigară. Smith refuză să se servească, dar se grăbi să-i dea foc cu o brichetă cu gaz, îndepărtând „indiferent“ cutia ce se dovedise nefolositoare.

Într-adevăr, nu Antoniu Tomase fusese inițial desemnat pentru această întâlnire, ci pirpiriul Paul așa că neîncrederea abia mascată a străinului nu era de loc nefirească.

În câteva cuvinte, vorbind trunchiat și găsindu-și cu greu făgașul expresiei, Tomase îl puse la curent cu soarta partenerului său de acțiune.

Smith îl asculta fără să-i acorde, în aparență, mare importanță. Ochise o blondă zvăpăiată într-un grup numeros și din când în când îi zâmbea, dezvelind o dantură atât de perfectă, încât era – cu siguranță –

falsă.

— N-am făcut bine, domnule Smith?! aşteptă Tomase, îngrijorat, o încuviinţare.

— Ai procedat excelent, dragă! zise în sfârşit Smith, uitându-se iar fix la Tomase, care se simţi stingherit sub privirea ciudată. Altfel ai fi lăsat urme. Dar eşti sigur că n-ai coadă? întrebă domnul Smith, oarecum îngândurat.

— Absolut sigur! întări celălalt. M-am controlat tot timpul. Ar fi fost şi imposibil, Paul a dat ortul popii şi nici n-avea nicio hârtie... nimic asupra lui. M-am îngrijit de aceasta înainte, am fost prevăzător...

— Mda! Cam sângeros, totuşi, concluzionă Smith.

În sinea lui se simţea destul de îngrijorat. Nu că l-ar fi deranjat morţii pe care-i „presărase“ Tomase în urma lui, ci pentru că afacerea nu fusese „curat lucrată“ şi prea lăsa multe urme.

— Nu se putea altfel, totul era în funcţie de timp! se justifică blondul. Privirea lui albastră era atât de curată, încât cu greu ai fi putut crede că în urmă cu paisprezece ore curmase două vieţi. De altfel, merita, nu? încheie el, schiţând un gest spre locul unde stătuse, pe masă, cutia de chibrituri. Dar aceasta era de mult în buzunarul domnului Smith, care o luase neobservat de nimeni.

— Da, acceptă străinul, aţi făcut o treabă bună! Cred că „Achile“ va fi mulţumit. N-ai nicio grijă, vei avea ce ţi se cuvine... mai mult chiar decât crezi... şi dumneata şi Raul.

— Raul e „domn“. Sunt sătul de aerele lui... E uşor să încasezi banii pe degeaba! N-a făcut nimic decât că a ameţit bine o dactilografă care – fără să-şi dea măcar seama – i-a spus când a ouat găina. Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Eu am dus tot greul şi de data aceasta. „Achile“ ar putea să se ţină de cuvânt, aş vrea să plec. Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar aceasta era o promisiune mai veche...

— Ce-ţi veni? ripostă calm Smith. Din moment ce Paul a... şi ridică un deget spre cer. Sau nu eşti sigur?

— Ba sunt sigur. Dar merit, este o dorinţă veche şi...

— Ştiu, ştiu, meriţi într-adevăr! încuviinţă celălalt. Am vrut numai să te necăjesc. N-ar fi trebuit să pui la îndoială cuvântul lui „Achile“. Te înşeli dacă-ţi închipui că te-a uitat. Dimpotrivă, s-a gândit mult la tine. Chiar dacă venea Paul în locul tău, tot ai fi primit veşti de la „şef“. Are pentru tine o combinaţie avantajoasă în altă parte. Ţi-a trimis un paşaport. E la loc sigur... peste un ceas vei fi cetăţean elveţian. Ce mai vrei? Sper că eşti mulţumit!

Blondul nu-și ascunse bucuria; abia mai stătea pe scaun. Toată făptura, până atunci obosită, i se învioră. Bău cu sete restul de bere și-și mai aprinse o țigară, servindu-l din nou pe Smith. Acesta zâmbea blajin, văzând surescitarea copilărească a lui Tomase. Refuză țigara oferită de tânăr, dar îl rugă să-i cumpere un pachet de Papastratos negre de la debitul berăriei.

— Fumez rar, dar măcar să simt ceva tare! încercă Smith să-și justifice capriciul.

Tomase se îndreptă spre chioșcul cu țigări, bucuros că poate face ceva pentru „șef“. Smith îl urmări cu privirea și opri din mers un chelner ce fugea cu o tavă plină de halbe. Îi reținu două, plătindu-i toată consumația, cu un substanțial adaos, apoi scoase din buzunarul de la piept un plic presat de celofan, cu pastile albe, ca și când l-ar fi durut capul și-ar fi vrut să ia un calmant. Dar îl „scăpă“ în halba din fața lui, preocupat să salute politicos, ridicându-se ușor, pe blonda care pleca împreună cu grupul numeros. Ea îi flutură o mână bronzată, în chip de adio și – preocupat s-o urmărească cu privirea – domnul Smith duse la gură cealaltă halbă de bere, lăsând tânărului pe cea cu pastila. Nimeni n-ar fi putut sesiza momentul în care Smith schimbase cele două halbe.

Tomase sosi cu pachetul de țigări; domnul Smith fumă tacticos una, în timp ce-i punea întrebări referitoare la acțiunea de azi-noapte. Un neavizat n-ar fi înțeles nimic din conversația lor, dar din răspunsurile trunchiate ale lui Tomase, domnul Smith pricepu că Raul, „numărul unu“ în grupul lor de trei – „domnul“ cum îi spunea blondul – le indicase datele între care puteau acționa... că ei nu putuseră face nimic până în noaptea aceasta... că totul mersese bine, minusculul aparat de fotografiat „Minox“ funcționase excelent... Nu trebuiră să spargă fișetul, Paul – „specializat în materie“ – îi găsise încuietoarea chiar prea banală pentru iscusința lui. Sau gândit chiar să dea foc la documente, dar „fricosul ăla“ a refuzat, era destul de „întors pe dos“ din cauza portarului și a ofițerului de serviciu. Ce să-i faci? Nu avuseseră încotro. A doua zi, documentele n-ar mai fi fost toate strânse la un loc. De altfel, frica lui Paul a fost un noroc, altfel îi prindeau. Acesta era un punct neclar în mintea lui Tomase: cum de fuseseră atât de urgent descoperiți?

— Eh, ce să-i faci? Riscurile meseriei! încheie blondul, fără a părea afectat de uciderea „specialistului“ Paul.

Nici Smith nu părea că se sinchisește de un amănunt atât de neînsemnat. Îndemnă pe tânăr să-și bea berea mai repede. Voia să mai treacă pe la poștă, ilustratele erau încă în buzunarul de la piept, apoi se

vor duce la hotel. „Mai avem de vorbit, nu-i așa?“

Tomase nu se gândi să întrebe în care hotel locuiește, credea că e vorba de hotelul „Scoica“, unde avuseseră întâlnirea. Părăsiră berăria nu înainte ca domnul Smith să cerceteze cu privirea tot localul, pentru a se asigura dacă sunt sau nu urmăriți.

Apoi domnul Smith îl conduse pe Tomase nu direct spre poștă, ci făcând un mic ocol, pe aleile părculețului, direct pe faleză. Cu un zâmbet ironic, răutăcios chiar, urmărea neliniștea tânărului la ivirea mării; pentru a inspira briza sărată și umedă, nările fremătau, ochii alergau nestăpâniți peste zecile de trupuri ce se răsfățau sub soarele blând al după-amiezii.

— N-ai făcut încă baie?! întrebă Smith cu o falsă mirare.

— Nu! răspunse cu regret tânărul, privind valurile ce se fugăreau albe, până la nisip. Știți, adăugă el, abia am sosit, m-am dus la locul comunicat de Raul, să aflu coordonatele întâlnirii și pe urmă... v-am întâlnit. Abia am avut timp să mănânc ceva. Dar mi-am cumpărat un slip de la o tonetă!

Smith izbucni în râs:

— Văd eu bine că vrei să faci o baie. Du-te, s-ar putea să fie ultima baie la Mamaia! Ar fi păcat să renunți la ea.

Tânărul îi mulțumi, bucuros.

Domnul Smith se uită ca din întâmplare la ceas, apoi îl mai reținu pe Tomase pentru a-i comunica ultima surpriză; avea oprite pentru astă-seară două locuri pe „Belona“, unul din pacheboturile de lux ce făceau cursa la Istambul pentru excursioniști. N-aveau decât să ia pașaportul lui Antoniu Tomase, apoi să ajungă la timp la Constanța, în port.

— Vasul ridică ancora la ora opt seara. Timp avem berechet, încheie el, pe același ton binevoitor.

Beat de bucurie, tânărul nu sesiză neconcordanța spuselor străinului. Crezuse că venise cu mașina.

Îl mai reținu pentru a-i verifica accentul nemțesc – tânărul se lăudase că luase intens ore – vru să știe apoi ce făcuse cu „pocnitoarea“. Tomase râdea povestindu-i fuga, cum – zăpăcit – sărise de la etaj și o luase la goană pe o stradelă, având mereu pistoletul în mână. Îl aruncase în prima gaură de canal, ca și instrumentele „specialistului“. Da, acestea fuseseră la el, fiindcă Paul era numai în cămașă și nu voise să ducă trusa în mână. Ar fi bătut la ochi. Oricum, și el, Tomase, se temuse să păstreze aceste lucruri compromițătoare asupra lui. Acum că plecarea era atât de aproape, îi putea mărturisi lui Smith că pentru nimic în lume n-ar vrea să se mai întoarcă în „orașul celor două asasinate“. E adevărat, nu lăsase

niciun indiciu, dar „parcă poți să știi“? Și-apoi autoritățile, la mai puțin de treizeci de minute, au venit peste ei... Nu, nu vrea să se mai întoarcă.

— Fii liniștit, n-ai să te mai întorci! îl asigură Smith, care strâmbase tot timpul din nas, auzindu-l vorbind nemțește.

Conveniră să se întâlnească peste o jumătate de oră la poștă. Aceasta era foarte aproape. Tomase fugi la un duș, unde putea să se schimbe. Era atât de nerăbdător, încât își scoase cămașa pe drum. Domnul Smith se îndreptă nu spre poștă, ci spre un chioșc, de unde cumpără un ziar și se așeză comod pe o treaptă mai ferită a unei tonete, direct pe plajă. Citi un timp, apoi, neobservat de nimeni, mototoli ilustratele – pe care, oricum, nu scrisese nicio adresă – făcu din ele un ghemotoc învelit în ziar și-l aruncă în primul coș de gunoi de pe plajă, bău apoi o Pepsi pe care o ceruse într-o impecabilă franceză și – observând ceva neobișnuit la țărm – își îndreptă și el atenția într-acolo. Era clar că cineva se înneca. Valuri de trupuri bronzate se repezeau spre punctul de unde începuse freamătul. Domnul Smith nu putea urmări sau auzi nimic de la distanța la care se găsea. Deși părea curios să afle detalii despre evenimentul care spărsese armonia acelei după-amieze de plajă, nu se deplasă nici măcar cu un pas de la locul unde era. Ecourile plajei, vorba trecută din om în om îi aduseră vestea că un tânăr se înecase, căzuse „ca adormit“ la zece metri distanță de mal, unde apa e încă până la genunchi. „Era beat, cui“. Un grup de copii, îndepărtați cu forța, trecu pe lângă Smith, comentând aprins accidentul.

Rezultă apoi că niște inimoși încercaseră imposibilul pentru a salva înecatul. Îl rotiră, ținându-l de picioare, scoaseră din el „zeci de litri de bere“ și după respirația artificială perseverentă, tânărul fusese readus la viață, dar îi era încă rău.

Domnul Smith nu mai auzi și nu mai văzu nimic; ambulanța plajei sosi rapid și plecă cu bolnavul, iar lumea, liniștită, își reluă preocupările.

Când ecourile accidentului se stinseră toate, domnul Smith își părăsi și el punctul de observație, luând agale drumul spre hoteluri. Un grup de tineri ce fugăreau nebunește o minge imensă îșsi încrucișă drumul cu pașii lenți ai domnului Smith. Deși printre ei era și blonda din berărie, el nu-i mai acordă nicio atenție. Nu era momentul pentru fleacuri, atâta vreme cât acțiunea nu-i reușise întocmai, iar riscurile crescuseră.

La spital, lui Antoniu, bănuindu-se că e vorba de o intoxicație violentă, i se făcuse de urgență o spălătură gastrică, prima fiind, de fapt, cea de pe plajă, când, învârtindu-l, salvatorii lui îl goliseră de tot ce-avea

pe dinăuntru. Stors, scuturat de frisoane puternic, îngrețoșat până-n vârful unghiilor, Antoniu Tomase își dădu seama că jucase rolul unui al doilea Paul, devenise o „urmă“ care trebuia îndepărtată. Dacă ar fi putut, ar fi râs de naivitatea cu care crezuse basmul cu pașaportul, cu Istambulul și restul. Dar acum, scăpat, va avea grijă să mai dea o dată ochii cu domnul Smith. Nu, rolul de „lest“ pe care i-l hotărâse domnul Smith nu-i convenea de loc! Prefera invers.

La rândul lui, domnul Smith era încă treaz în confortabila-i cameră de hotel. Dăduse cu bâta-n baltă. Făcuse o eroare de calcul de timp, neglijase faptul că tânărul era nedormit, obosit, cu rezistența redusă și că efectul va fi mai rapid. Acum, firește, nu putea lăsa lucrurile așa, neterminate. Și el dorea să mai dea ochii cu Antoniu Tomase, spera, pentru ultima oară. Două greșeli la rând erau excluse.

BILA MISTERIOASĂ

Ținându-și trupul puternic în nemișcare, Radu, care făcea pluta de mai bine de jumătate de ceas, se bucura din plin de mângâierile răcoroase ale apei. Iubise marea înainte de-a o fi văzut și venise aici, cu mulți ani în urmă, neliniștit la gândul că l-ar putea dezamăgi imaginea pe care și-o făcuse din lecturi sau din povestirile altora. Nu fusese așa, și de atunci o regăsea de fiecare dată plină de farmec și romantism. Imensitatea verde-albastră îl atrăsese și azi. La intrarea în Mamaia se simțise cuprins de o bucurie frenetică pe care nu îndrăznise s-o mărturisească severului căpitan Petrescu. Deasupră-i avea un cer imens, translucid în lumina aurie, întretăiat doar de șirul colorat al clădirilor stațiunii. Din când în când, răzbăteau până la el ecourile melodiilor și glumelor pe care „Radio-Vacanța“ le revărsa cu dărnicie, în toate limbile, prin zeci de megafoane puternice, răspândite prin toată Mamaia.

Săltând abia imperceptibil pe valurile line, tânărul nu sesiza totuși nimic din atmosfera de veselie, de agitație frenetică pe care o degaja clipă de clipă o stațiune atât de mare ca Mamaia. El păstra întipărit în retină chipul enigmatic al mortului pe care-l părăsiseră cu câteva ore în urmă. I se perindau în dezordine scene din misiunea de acum două nopți, se vedea pe el trecând în goană prin curtea Institutului de cercetări în electronică, își făcea reproșuri pentru că scăpase spionul sau spionii ce avuseseră de fapt rolul principal în furtul documentelor microfilmate.

Avusese câteva discuții cu căpitanul Traian Petrescu, el, Radu, înclinând să creadă că au fost mai mulți spioni, căpitanul susținând ferm că fuseseră doar doi, dintre care „vioara întâia“ le scăpase. Căpitanul susținea că rareori se asociază mai mult de doi pentru o treabă ca aceasta. Presupunea că dacă numeric ar fi fost mai mulți, ar fi încercat fie să acopere retragerea micului negricios, fie să-l ia cu ei. Îi venea greu să creadă că sacrificarea rănitului ar fi fost făcută în „colectiv“ (spionii cunosc legea care spune că un secret împărtășit de două persoane nu mai e secret, ci vorbă spusă-n vânt), în sfârșit, căpitanul Traian Petrescu credea ferm că ei gonesc acum pe urma unui singur lup.

Locotenentul auzea în memorie vocea calmă și liniștitoare a superiorului său făcând ipoteze, pornind de la ciudata asociere a celor două cuvinte pronunțate șoptit de muribund.

— „Sunt multe bile la Mamaia! spuse îngândurat căpitanul. Va trebui să cercetăm, să alegem, să deducem.“

— Ce? întrebase Radu neîncrezător.

— „Uite, Radule, îi spusese Traian Petrescu, să presupunem că Mamaia reprezintă un loc de întâlnire. Prada, să zicem, ar trebui predată unei persoane „calificate“ pentru a o scoate din tară, respectiv unui om cu posibilități, unui turist, de exemplu...“

— „Oricine poate pleca în străinătate, ascunzând «prada»... chiar și în pasta de ras!“ ripostase Radu, tot neîncrezător.

— „Adevărat, acceptase calm căpitanul, ai dreptate. Dar acceptând că turistul ar fi un cetățean român, Mamaia nu mai are niciun rost. Întâlnirea și predarea pot avea loc în oricare alt punct al țării, eventual chiar în București: necesitatea unei deplasări riscante cade. Ori Mamaia, oftase căpitanul, nu e decât un imens furnicar de câteva zeci de mii de persoane. Nimeni nu se cunoaște, nimeni nu acordă nicio atenție unei strângeri grăbite de mână între «doi cunoscuți» sau unui obișnuit schimb de țigări între un străin și un român...“

— „Și-atunci?“ se decepționase vizibil locotenentul.

— „Și-atunci, reluase căpitanul, împingem raționamentul pe care am pornit și mai departe. Din ce e constituit obiectul furtului? Din «suma summorum», o sinteză finală a unor cercetări de lungă durată. Dar, lucru notabil, documentele nu cuprindeau numai rezultatele finale, ci, succint, și soluțiile prin care s-au obținut. Ori asemenea documente nu sunt gata de la o zi la alta și, mai ales, odată terminate, nu stau mult timp încuiate într-un banal fișet de Institut. Urmează un drum ascendent în aplicație, eventual sunt înregistrate la Comisia Internațională de Patente și Brevete... Ce rezultă de aici, prietene Radu?“

— „Ce rezultă?! repetase automat locotenentul, apoi încercase să deducă. Rezultă că lovitura trebuia dată într-un interval scurt de timp, câteva zile, interval scurt, dar foarte strict delimitat de data terminării sintezei și a etapei următoare.“

— „Așa e! consimțise superiorul său. Mai pe scurt, furtul trebuia comis într-un număr limitat de zile. De la academicianul Ion Dorna am aflat că documentele ar fi urmat să părăsească zilele următoare nesigurul loc de depozitare, după cum s-a și dovedit... Mi se pare destul de clar faptul că spionii au acționat în modul acesta atât de sângeros, pentru că ajunseseră la limita de timp, altfel spus, le ajunsese cuțitul la os. Firește că mobilul care i-a împins la astfel de fapte a fost foarte puternic, fie banii, fie șantajul...“

— „Dragă Radule, reluase căpitanul îngândurat, după cum vezi, calificativului de vânzători de țară, cei doi l-au adăugat și pe acela de criminali siniștri... Urmărim un lup, mai bine-zis un lup turbat și nu avem voie să dăm greș. Găsirea microfilmelor este, firește, imperioasă, dar obiectivul nostru principal trebuie să fie suprimarea grabnică a acestor indivizi periculoși. Revenind la ideea de dinainte, vei înțelege de ce am orientat cercetările grupei a II-a îndeosebi spre perioada de timp de la finalizarea lucrării și până în noaptea furtului. E cu neputință să nu ni se ivească niciun indiciu în direcția aceasta... dar e o chestiune legată de timp. Ori «prada» nu așteaptă; mă tem că la ora actuală a și schimbat stăpânul. Firește, păstrând sensul supoziției de la care am pornit în descifrarea cuvântului «Mamaia», nu ne rămâne decât să tragem concluzia că acest nou posesor ar fi o persoană străină de țara noastră. Având în vedere că avea de așteptat un număr oarecare de zile, data loviturii neputându-se fixa anterior, ce face persoana noastră? Alege locul optim de «așteptare», adică Mamaia. Ce altceva mai bun ar fi găsit? Mii de străini, de toate naționalitățile, vizitează și staționează aici, nimeni n-are timp de alții, nimic nu e ciudat într-o stațiune estivală, nu există tabieturi, nu există local fix... Comod, bronzându-se, următoarea verigă a acestui lanț, de transmisie așteaptă să-i fie predat obiectul pe care-l va transfera la locul de destinație aruncat neglijent într-o cutie de bomboane de ciocolată, sau, vorba ta, Radule, în tubul de pastă de ras.“

Locotenentul Radu Nedelea găsise plauzibilă ipoteza superiorului său și, plin de entuziasm, începu să o dezvolte în diverse variante.

Căpitanul îl ascultase cu răbdare, dar nu-l încurajase; aminti tânărului său subordonat că toată logica de dezvoltare a ipotezei atârnă de un fir de păr. În țară existau câteva zeci de unități de cel mai divers tip – de la magazinul de coloniale și delicatese, de la cofetării, până la un sezonier salon de modă – care aveau înscrise pe firma lor cuvântul de mare răsunet comercial: „Mamaia“.

Și-atunci?! Cercetări discrete trebuiau întreprinse în toate aceste puncte. Era iarăși o problemă de durată, răbdare și rutină și – de ce să ocolim acest aspect? – cu șanse minime de succes.

Barul de zi „Mamaia“ din Cluj, de exemplu, poate constitui iar un loc ideal de întâlnire. N-ai loc la masă, te așezi la masa unui domn morocănos și singur care citește ziarul și – fără ca cineva să bage de seamă – pleci luând din greșeală pachetul lui de țigări, lăsându-l pe-al tău.

— „De ce credeți că următoarea verigă trebuie să fie un bărbat?“ întrebase Radu, meditând.

— „Nu cred, dar mi-ar place să cred, răspunsese căpitanul. Dacă e vorba de o femeie, supoziție perfect plauzibilă, lucrurile se complică și mai mult sau, în orice caz, problema îmbracă alte aspecte. Adevărul este că lupta în umbră cu o femeie-spion e, de obicei, mai complicată decât cu un bărbat. Reacțiile ei sunt cu totul neașteptate, fie puerile, fie de un rafinament superior unei minți masculine... Nu, nu, prefer să ne batem cu un bărbat, forțele vor fi mai echilibrate“, glumise în încheiere căpitanul.

Radu Nedelea se simțise amețit de atâtea ipoteze și propuse lui Traian Petrescu să rămână la prima, cel puțin momentan.

Era extrem de necăjit din cauza volumului uriaș de forțe detașat în vederea depistării unui indiciu cât de mic. Tuna și fulgera, firește numai în prezența căpitanului, împotriva neglijenței portarului.

— „E incredibil, strigase el, ca un portar al unui Institut atât de important să deschidă ușa, așa, oricui, după miezul nopții! Doar știa că nu păzește... dovleci.“

— „Nu e momentul să-ți pierzi capul, îi răspunsese ironic superiorul său. Doar am stabilit clar că victima n-a deschis ușa «oricui», ci prietenului său, paznicul de noapte, pe care-l aștepta la obișnuita partidă de table. Numai că în locul paznicului partener... Încălcarea regulamentului, care pentru el era foarte strict, i-a oferit prilejul de a comite o greșeală care l-a costat viața. Fii sigur că n-ar fi deschis ușa nimănui fără să se asigure în prealabil de identitatea vizitatorului...“

— „Și totuși a făcut-o!“

— „Da, a făcut o confuzie, desigur... Nu e nicio greutate să ne imaginăm ce au făcut asasinii apoi. Cu un zgomot oarecare au reușit să-l scoată pe ofițerul de serviciu din camera de gardă. Niște indivizi atât de bine informați nu puteau să nu știe că, surprins de un atac, ofițerul de serviciu ar fi avut încă posibilitatea de a da alarma prin sonerii. Trebuia atras altundeva, eventual pe scări, așa cum s-a și întâmplat. Adevărul e că din punctul lui de vedere, ofițerul de serviciu a procedat corect: nici nu putea să presupună un atac, deoarece în cazul acesta alarma ar fi trebuit să plece de la poartă. Ori portarul... era mare amator de table. Iată, deci, că lipsa celui mai elementar simț de vigilență se plătește atât de scump, iar pe noi ne obligă la mobilizarea unor numeroase forțe, la pierdere de timp...“

— „Da, aprobase Radu. Dar care va fi rezultatul?“ se descurajase el din nou.

— „Să nu zicem hop! până nu sărim șanțul, dar nici să nu pornim cu ideea că n-avem sorți de izbândă!“ îl povățui căpitanul.

Avuseseră lungi discuții și în București și în mașină, în drum spre litoral despre semnificația celui de-al doilea cuvânt divulgat de trădătorul muribund.

Ce poate reprezenta în situația dată o bilă? Căpitanul evocase mintal de sute de ori aceste două cuvinte, încât, până la urmă, ajunsese să se îndoiască de faptul ca le-ar fi auzit aievea. Dar nu putea să facă abstracție de gestul schițat de rănit. Reținuse exact – și el și locotenentul – mișcarea răschirată a degetelor rănitului: deschisese palma ca pentru a cuprinde un obiect rotund. De ce nu o bilă, de pildă?

Convenind în final că e vorba realmente de-un obiect rotund, cei doi ofițeri nu se opriseră la nicio concluzie referitoare la destinația acestui obiect. Să fie vorba de-o „parolă imobilă“ de recunoaștere? Să semnifice locul de întâlnire? Să fie această presupusă bilă ascunzătoarea microfilmului și, în consecință, predătorul și primitorul nici să nu dea ochi unul cu altul? Greu de ales. Radu „ametise“ gândindu-se că vor fi obligați să „ghicească“ oamenii și locul de întâlnire în... Mamaia!

Căpitanul avea ideile lui. Conform metodei sale de lucru, îl sfătuise pe tânărul său ajutor să nu se mai gândească la scopul misiunii lor în agitata stațiune estivală, să lase datele de care dispun „să gesteze“, să aibă încredere în propria-i capacitate de judecată, de sintetizare și selectare.

Astfel că în ultimele două ceasuri de drum, căpitanul dormise ca un copil, după ce-l sfătuise și pe Radu să facă la fel. Înciudat, acesta arunca din când în când câte o privire „nepăsătorului“ căpitan care – alături de el – abia respira. Pentru a-i proteja odihna, plutonierul Tomiță conducea cu mare atenție, deși tot în viteză. El, Radu, nu se putea detașa deloc de situație, așa că după două nopți dormite pe sponci, punctate de evenimente atât de neașteptate, obosit și de drum, coborî la Mamaia frânt, stors de orice vlagă.

De aceea îi era recunoscător căpitanului pentru baia pe care o „ordonase“ la sosire.

— „Cine știe cât mai avem de umblat, reflectase acesta, suntem obosiți... (Dar chipul lui era proaspăt, ca după o noapte dormită în întregime.) Trebuie să ne înviorăm, să avem capul limpede.“

*

Așa se face că Radu se afla la câțiva zeci de metri de mal, scăldat de apa răcoroasă, dar având mereu în minte debutul și scopul misiunii lor la Mamaia.

Înviorat, simțindu-se mult mai bine, ajunse la mal. Soarele puternic de amiază îl zvântă în câteva clipe. Plaja fremăta ca un organism viu, unduindu-se în mișcarea miilor de trupuri bronzate.

O clipă tânărul se simți integrat de uriașul mecanism de „farniente“ al stațiunii. Avu impresia că e din nou student, că se afla între colegi pe plajă, la Costinești. Vacanță, nicio grijă... Și aici, în jurul lui, toți erau în vacanță. Toți în afară de cel urmărit. Radu Nedelea se simți din nou în misiune. Stătuse prea mult în apă, nici urmă de căpitan sau de sergent. Trase o fugă până la drumul ce despărțea plaja de clădirile stațiunii.

Fumând rezemat de mașină, căpitanul proaspăt ras, cu o cămașă apretată ca hârtia, îl aștepta. Îl trimise pe Radu la cel mai apropiat hotel, unde Tomiță se îngrijise să rețină camere, să-și pună și el ținuta la punct. Nu peste multă vreme, pieptănat, îmbrăcat într-o cămașă orbitor de albă, locotenentul reveni și se declară „gata de luptă“.

— „Nu încă“, ripostase prevăzătorul căpitan, așa că se duseră să-l găsească pe Tomiță, care-i aștepta cu grătare de morun gata pregătite pe terasa umbroasă a unui restaurant din apropiere.

Radu nu găsea sucul de roșii „prea grozav“, singura băutură admisă la masă de căpitan, dar acesta era de părere că „ajută la inteligență“ și expresia lui era de așa natură, încât tânărul nu putu ghici dacă – își bate sau nu joc de el. Radu, atât de sigur pe el în toate ocaziile, se simțea adesea stânjenit alături de căpitanul Traian Petrescu, întrebându-se îngrijorat dacă se poartă „comme il faut“. Căpitanul avea o solidă reputație de bun lucrător și locotenentul ținea mult să-i placă.

Se scuză pentru că stătuse atâta în apă, dar căpitanul, cu aceeași expresie ambiguă, mărturisi că lui, originar din Deltă, apa sărată „nu-i spune nimic“, așa că preferă să nu intre în ea. Tomiță spera să se termine repede „trebușoara“, după care, având încredere în „bunătatea“ șefului, „ne vom bălăci o zi întreagă“.

La cafea, cei doi ofițeri rămaseră singuri. Șeful părea îngândurat.

— Uite, Radule, începu el, cât timp l-ai salutat tu pe Neptun, eu m-am pus la curent cu tipurile de bile care există, cel puțin oficial, în această elegantă stațiune.

— Anume?

Radu Nedelea nu-și ascundea curiozitatea.

Căpitanul îi descrise plin de ironie „idiotenșpilul“ la care și apucase să piardă cinci lei. Nici el, nici Radu nu le cunoșteau, jucăriile fuseseră introduse doar din sezonul trecut numai pe litoral și niciunul din

ei nu fusese de curând în concediu la mare.

— Din păcate, concluzionase căpitanul, fiecare aparat – și sunt câteva sute numai în Mamaia – posedă șase bile extrem de mici, din oțel plin. În plus, cutia jucăriei e închisă ermetic și numai specialistul are voie s-o deschidă la ivirea unei defecțiuni. Cred că nu greșim dacă abandonăm pista.

Bile „oficiale“ mai erau multe la jocurile de minigolf, distracție de care beneficiau câteva hoteluri de mare lux și vreo două cluburi internaționale, unde accesul era permis numai membrilor lor. Căpitanul opina pentru părăsirea și a acestei piste. După cât își putuse da seama, bile mici din lemn erau în număr extrem de mare. După jocurile în nocturnă, erau culese toate în coșuri, iar a doua zi se împărțeau fără niciun discernământ – în afară de cel al culorii poate – celor câtorva instalații de joc din incinta fiecărui hotel.

Căpitanul se arăta destul de îngrijorat de alt joc, practicat numai de străini pe plajă.

Jocul era, după părerea căpitanului, „realmente cretin“. Din scurta-i observație dedusese următoarele: se juca începând de la doi jucători. Materialul de joc era asemănător unui golf de copii, consta din câteva mingi foarte mici, viu colorate. Acestea nu erau aruncate cu ajutorul crosei, ci direct din mână, până la un punct fix, determinat de locul unde ajunsese bila inițială.

Căpitanul se întreba dacă nu cumva „lupul“ pe care-l căutau cutreiera plaja pentru a găsi astfel de jucători ce utilizau bile a căror culoare sau combinație de culori ar constitui un semnal de recunoaștere.

Radu rămase și el pe gânduri. Își dădea seama că ceea ce făceau ei acum semăna cu povestea căutătorului acului în carul cu fân. Căpitanul spusese că acestea erau bile „oficiale“, adică la vedere, dar câte obiecte de formă rotundă or fi, care ar putea servi drept ascunzătoare minusculei comori?

Traian Petrescu îl privea zâmbind. În expresiile schimbătoare de pe fața tânărului său subaltern se recunoștea pe el cel de acum câțiva ani.

— Și-atunci? întrebă Radu, vizibil derutat. Ce facem? Ne întoarcem? Plecăm?

— Plecăm, hotărâse căpitanul, dar nu acasă, ci la Bowling. Pe buna limbă românească asta înseamnă popicărie. Și cu ce altceva se lovesc popicele dacă nu cu bile?! încheie el vesel.

*

Bowlingul, dat în folosință doar în cursul acelui an, era o elegantă clădire, cu o arhitectură interioară de cel mai bun gust, îmbinând spiritul sportiv cu cerințele cele mai moderne de confort și estetică vizuală.

Pe tot frontonul clădirii fluturau moale, în briza slabă, zeci de flamuri vesel colorate, simbolizând asociații sportive reale sau fictive.

Popicăria constituia partea principală a complexului sportiv, dar în afara ei și a sălii principale, câteva camere erau destinate altor jocuri de agrement. Nelipsitele Flipere ocupau o cameră întreagă și – fiind veșnic toate în funcțiune – aminteau de atmosfera unei stupine în care toate albinele își văd de treabă. Încăperea era veșnic plină de lume, fiecare jucător avea în jur câțiva „chibiți“ care comentau, dădeau sfaturi, se bucurau de un punctaj bun, sau găseau justificare greșelilor. O sală mai calmă era aceea unde se auzeau numai loviturile tacurilor și clinchetul bilelor de biliard („Alte bile“, suspinase abia acum Radu). Țipete vesele se auzeau dintr-o săliță unde era instalat un panou de concurs pentru mașinuțe acționate automat, printr-un volan conectat la un dispozitiv electronic. Febra competitivă cuprinsese nu numai copiii, ci și persoane mature care-și permiteau toate „prostiile“. Ca în vacanță...

Ofițerii, împreună cu Tomiță, se opriră pe vasta platformă de la intrare, care domina tot ansamblul, fiind ușor înălțată față de nivelul popicăriei. Câteva trepte frumos finisate coborau spre două-trei șiruri de scaune moderne, așezate acolo pentru spectatorii ocazionali ai jocului de popice. Șase măsuțe de comandă deserveau cele douăsprezece piese ale jocului propriu-zis. Zvâcnirea frumoasă a bilelor negre pe culoarele lustruite, de culoare deschisă, încânta privirile vizitatorilor și capta în întregime atenția jucătorilor.

Toate pistele erau ocupate, dar nu era înghesuială.

— E și normal, deduse căpitanul, spre orele de seară când activitatea pe plajă, pe lac, pe mare a încetat deja, aici este mare înghesuială.

Aproape toți jucătorii erau tineri; era plăcut să vezi încordarea lor firească pentru lansarea bilelor negre.

Ca niște soldați, popicele aliniate așteptau lovitura care să le răstoarne. Mecanisme automate le ridicau pentru o altă lovitură. Nu erau jucători de elită acum, cel mai des popicele rămâneau neatinse, dar nimeni nu se supăra; era veselie mare, jucătorii comentau între ei greșelile, luându-se prietenește peste picior, dându-și unul altuia sfaturi șugubețe.

Printr-o încuviințare din ochi, Radu închirie o pistă care tocmai

rămăsese liberă, își alese o pereche de pantofi speciali de pistă și parcă absorbit cu totul de joc („Nu degeaba era unchiul Vasile cel mai mare popicar din sat, își aminti el cu plăcere) începu tacticos să arunce bilă după bilă.

Nu avu niciun rateu, din prima lovitură permisă de regulament – erau două de fiecare manșă – culca toate popicele. În cinci minute ajunse senzația sălii; nimeni nu mai lansa nicio bilă, urmărindu-l pe el, făcând comentarii entuziaste care ajunseră repede la un ton respectuos. Neintimidat nici măcar de un grup de fetișcane care se apropiase de pista lui, Radu trecea din succes în succes, controlând când și când impresia pe care i-o făcea căpitanului. Dar acesta nu-i acorda nicio atenție, studia complicatul regulament de acordare a punctelor în acest joc de competiție. De altfel nici Tomiță nu era atent, se „înfundase“ lângă un Fliper, după ce-și procurase o mare provizie de monede de un leu de la barul sălii.

Acesta era aranjat vizavi de intrare, și rafinamentul cu care era conceput putea trezi invidia oricărui responsabil de local de mare lux. Barmanul își părăsise clienții și venise și el în spatele lui Radu, privindu-l cu nedumerire întâi, apoi cu gelozie.

— Te-a luat, nea Costică! strigă dispecerul de la pupitrul lui de comandă, de unde urmărea stadiul jocului la fiecare pistă.

Acesta făcu un gest de lehamite și se întoarse în spatele tejghelei nichelate.

Căpitanul mototoli pliantul de pe care studiase regulamentul. Nu-și putuse stăpâni acest gest nervos. De fapt ce aşteptase atunci când alergase spre popicărie parcă mânat de-un impuls interior, pe care unii-l numesc, „fler“? Să ajungă exact în momentul când doi tipi schimbă un pachețel în holul gol, în plină vedere? Să găsească pe unul din ei scobind o bilă și ascunzând ceva acolo? Nu. Bilele erau din plastic negru, turnate dintr-o singură bucată, având trei orificii grupate astfel încât să poată fi cuprinse cu primele trei degete ale mâinii. Erau de greutăți variabile, după puterea celor care le mânuiau.

Ideea de-a fi folosite drept ascunzătoare era absurdă. Erau și în număr prea mare pentru a fi cercetate una câte una de față cu atâta lume, aveau și o mare mobilitate, jucătorii și le alegeau din lăcașurile lor de lângă mese, sperând mereu să nimerească „una mai bună“.

Căpitanul întoarse spatele pistelor de joc, îndreptându-se spre bar. Nu-l cercetase cu atenție la intrare, neinteresându-l, dar acum, la jumătatea scurtului drum până acolo, simți cum i se înmoaie genunchii și

un gust dulce, premergător unui leşin, îi inundă toată gura. Mai încercase senzația aceasta când – în urma unui accident – soția lui fusese declarată în afară de orice pericol. Într-o margine a tejghelei barului, pe un suport strălucitor de nichel – întruchipând o scoică uriașă, ca o perlă neagră – stătea cuminte o bilă...

O clipă mai târziu, din nou calm, căpitanul luă loc pe scăunelul din fața acestei mascote a barului popicăriei. Nu era singurul ornament al barului; pe unul din rafturi trona un miniatural afet de tun de pe timpul lui Napoleon, lucrat cu migală în lemn şi având ca o povară prețioasă o sticlă de Courvoisier. Pe alt raft, printre sticlele multicolore, o corabie de tip caravelă avea în loc de pânze etichete de diverse băuturi. Dar pe Traian Petrescu nu-l mai interesau. Contempla cu aviditate perla neagră din fața lui, neîndrăznind încă să o atingă.

Nea Costică îi trânti în față paharul înalt cu suc de roşii. Era foarte prost dispus, probabil din cauza succeselor neîntrerupte ale lui Radu, dar nu se mira de preferința acestui client înalt şi uscățiv. Străinii mai ales consumau mult suc de roşii, de morcovi, de țelină, oricum, lui îi era totuna ce serveşte. Ce, el le bea?!

Căpitanul luă bila în căuşul palmei, privind-o parcă neglijent. Sub seria comună tuturor bilelor notate cu creion negru, încât abia se distingeau – noroc că mâna era strălucitoare pe negrul mat al bilei – două numere despărțite printr-o liniuță: 20–26!

— Domnule, te rog lasă bila în pace! se auzi vocea arțăgoasă a barmanului. Ce Dumnezeu, zise el, adresându-se de fapt nimănui, toți au ce au cu nenorocita asta! Parcă n-ar fi destule la pistele de joc!

Dar clientul nu se supără şi nu ripostă, ba, dimpotrivă zâmbi galeş nervosului nea Costică şi, lăsându-şi sucul neterminat, se îndreptă spre pistele de joc.

Ajunse chiar bine. Radu terminase imbatabil a doua partidă, beneficiase şi de bonificația acordată în astfel de cazuri şi se întreținea amical cu nişte beatnici. Erau englezi, şi cum Radu ținea mult la pronunția corectă, nu pierdea nicio ocazie de-a se mai exersa. Văzându-l pe căpitan aproape, îşi luă rămas bun de la străini şi veni grăbit spre superiorul său.

Căpitanul îl conduse să-şi schimbe pantofii, vorbi ceva în şoaptă, apoi plecă, luându-l şi pe plutonier. Se instalară amândoi în maşina lăsată la locul de parcare a clădirii şi începură, răbdători, să-l aştepte pe locotenent.

Acesta apăru cam după zece minute, roşu de fericire; rezolvase

„magistral“ sarcina dată de șef.

Se dusese la bar, băuse o bere rece – deh, ca după joc! – și măgulindu-l pe barman: „Am auzit că nu-ți scapă nimic, nea Costică, ești campion“, intraseră „ca de la egal la egal“ în vorbă. Dăduseră și două lovituri de probă, barmanul nu se dăduse în lături să învețe câte ceva – Radu avea o imbatabilă lovitură de colț – apoi trecuseră în cămăruța din spatele barului, unde Radu, legitimându-se, îi ceruse ajutorul.

Binevoitor, nea Costică își aminti că ieri bila fusese iar în atenția unui client. Da, își amintea precis, era spre ora două, chiar el intrase în schimb, un tip blond se tot jucase cu bila, până când el, nervos, o pusese sub tejghea. După plecarea tipului, bila își reluase locul în scoică.

— De aceea cifrele n-au fost șterse! îl întrerupse căpitanul bucuros.

Avea impresia că au nimerit drumul bun.

Nea Costică își amintea vag înfățișarea tipului blond, i se păruse doar că era în trecere prin Mamaia, poate și din cauza sacoului. „Cine dracu poartă sacou pe o căldură ca asta, dacă stă în stațiune?!“

Radu se interesase dacă bila-mascotă era totdeauna aceeași, și i se răspunse afirmativ, deoarece avea o fisură și la joc nu era bună, nu centra corect.

La rugămintea locotenentului, nea Costică ascunsese bila, înlocuind-o cu alta. El nu știa nimic de cifrele scrise cu creionul sub seria bilei. Se declara bucuros că poate da o mână de ajutor autorităților, și în speță lui Radu, „popicar a-ntâia“.

— Foarte bine! aprobă căpitanul modul de acțiune al locotenentului. Bila, continuă el, poate să ne fie necesară pentru amprente, bineînțeles dacă nu cumva au fost șterse cu totul de ale noastre și ale barmanului. Experții în criminalistică vor lucra prin eliminare. Știu ei ce au de făcut...

— E-n ordine! îl întrerupse nereglementar locotenentul. Dar nu pricep destul de bine...

Căpitanul râse, râdea pentru prima oară cu adevărat din noaptea jafului de la Institut, și-i explică.

Dacă blondul era omul lor, înseamnă că a cercetat bila, unica bilă singulară, conform unor instrucțiuni, pentru a afla ziua și ora întâlnirii cu celălalt. Fără îndoială, celălalt personaj trecuse înainte, poate chiar dimineața, când nea Costică nu era de serviciu, notase cifrele și plecase.

— Bine, dar cifrele n-au nicio noimă! izbucni tânărul. Azi suntem în 11, nu în 20, iar ora 26 nici nu există! Sau poate e notată întâi

ora și apoi data?!

— De obicei se dă întâi data și apoi ora, zise, zâmbind, căpitanul, însă rar se dau exact. Pentru aceasta, trebuie fie să adaugi, fie să scazi un număr variabil de cifre. Hai să ne gândim puțin! Dacă rămânem la ipoteza că bandiții erau grăbiți – adu-ți aminte de modul cum au acționat – atunci trebuie să acceptăm ideea că se grăbeau pentru a prinde întâlnirea. Probabil că a și avut loc ieri. Ieri a fost în 10, deci cifra de scăzut e tot 10. Și atunci nu ne mai rămâne decât să constatăm că ora a fost 16 și că noi am venit la spartul târgului!

— De ce?! ripostase violent locotenentul, căruia ipoteza unui eșec nu-i convenea. Poate cifra de scăzut e 9 și întâlnirea are loc azi, la ora 17! Avem mai mult de o oră până atunci...

— N-ar fi rău, răspunse căpitanul, dar îmi e greu să cred că „scriitorul“ s-a grăbit să-și anunțe „cititorul“ cu o zi înainte. Cred că cifrele au fost scrise doar cu câteva ore înainte pentru a se evita riscul unei ștergeri întâmplătoare. Oricum, nu e rău, adăugă el, totuși am aflat ceva din popicărie.

— Da, dar am pierdut din vedere un amănunt esențial, spuse cu o voce supărată Radu. Unde s-au întâlnit cei doi? Toată treaba e degeaba! se lamentă el.

— De loc, răspunse calm șeful, trecând la volan în locul lui Tomiță și introducând cheia de contact. Gândește-te puțin și vei afla imediat locul întâlnirii! Acolo mergem și noi.

Eleganta mașină neagră părăsi locul de parcaj, luând drumul spre centrul stațiunii.

„PREA TÂRZIU, DOMNULE SMITH!“

Din precauție, căpitanul opri pe o alee laterală. Coborâră toți trei și, conduși de el, ajunseră în fața hotelului „Scoica“.

Căpitanul râse de figura zăpăcită a lui Radu care se plesni cu mâna peste frunte de ciudă că înțelesese atât de greu: doar „perla neagră“ era într-o scoică!

Era aproape ora patru și holul îngrijit al hotelului părea gol. Fliperul însă funcționa. Recepționera le zâmbi profesional, anunțându-i cu o voce dulce că nu mai au camere. Radu rămase totuși să tranșeze lucrurile, de fapt pentru a-și crea o bază de discuție. Tomiță și căpitanul se îndreptară primul spre Fliper, al doilea spre bar, unde, spre dezamăgirea lui, nu se servea suc de roșii.

Pasionat de „idiotenșpil“, plutonierul fu primit la joc de doi pușți de vreo treisprezece sau cincisprezece ani, dar aici, toți păreau de aceeași vârstă. Spre marea lor satisfacție – concretizată în țipete ascuțite – Tomiță pierdu rușinos primele trei bile, nerealizând decât un punctaj minim. Avea să le plătească o sticlă de pepsi. Voiră să înceapă partida a doua; șoferul se scotoci după bani, dar nu mai găsi mărunțiș de loc. Scoase o bancnotă de douăzeci și cinci.

Puștii izbucniră în râs, amintindu-și că ieri, tot pe la ora aceasta „un nene“ voise să joace cu ei, dar nu avusese decât tot o bancnotă asemănătoare.

— I-a schimbat-o alt nene care scria ilustrate, uite aici, dar n-a mai vrut să joace, spuse cel mic, pe nume Ovidiu. S-au dus să bea „bere adevărată“. Poate nu mai jucați nici dumneavoastră, termină el, ridicând spre Tomiță o față arsă de soare.

— Nenea ăla n-a sfârșit-o bine ieri! Interveni celălalt, Mircea, vrând să pară bine informat. A băut prea multă bere și era să se înece, l-am văzut eu cu ochii mei! L-a văzut și Ovidiu! E adevărat că mama ne-a alungat, dar tot am apucat să...

Căpitanul Traian Petrescu nu mai conversa de mult cu barmanița, urmărind animația de lângă Fliper. Se apropie și făcu și el cunoștință cu băieții. Jucară toți patru o partidă care – se putea altfel? – o câștigă, detașat, Mircea. Radu sosise și el. Iubea copiii și nu peste mult se simțiră toți prieteni. Pentru a sărbători cunoștința lor, căpitanul comandă Pepsi

pentru toată lumea, așa că acum stăteau toți la o măsuță, conversând amical.

Traian Petrescu povesti copiilor că ieri avusese o întâlnire la ora patru, aici, cu un prieten. El nu putuse veni ieri și se temea că azi e târziu. Prietenul lui e blond, înalt și poartă sacou chiar și vara...

— Ca nenea, cel cu banii! izbucniră băieții deodată, mulțumiți că pot fi de folos.

— Da, prietenul dumneavoastră, un blond înalt, confirmă barmanița care urmărea și ea conversația băieților cu cei trei bărbați, a fost ieri aici; își amintea de „prietenul domnului“ în primul rând pentru că purta sacou („Sacou după-amiaza, aici, e o mare minune?!“), care apoi voise să schimbe bani.

Cu alte cuvinte, îl reținuse. L-ar recunoaște dacă l-ar vedea, desigur, dar mare lucru nu poate spune despre el. Nici despre domnul cu care a plecat nu poate spune mare lucru; era îmbrăcat așa și așa, era întru totul un om obișnuit. Da, vorbea românește, deși ea crezuse la început că e străin, deoarece-i ceruse cafeaua prin semne. Da, au plecat amândoi. Copiii spun că s-au dus să bea bere! Dar are și ea bere! Adevărat, nu atât de ieftină ca la „Meduza“, berăria de alături... ea n-a fost tot timpul atentă, așa o fi dacă spun copiii...

Căpitanul și locotenentul schimbau priviri aflând aceste date noi prin bunăvoința băieților și a barmaniței. Aceasta se retrase iar în spatele tejghelei barului.

Traian Petrescu se arătă foarte mâhnit aflând că a pierdut urma „prietenului“ lui, nu înțelegea cu cine a plecat, așa...

— Poate cu un alt prieten de-al dumneavoastră, sugeră Mircea.

— Cu siguranță, acceptă sugestia căpitanul, foarte serios. Dar care din ei? Semnalmentele pe care mi le-ați dat sunt foarte vagi. Dar știți ce sunt acelea semnalmente?

— Se poate, nene?! sări ca ars Mircea. Ce, puține cărți am citit noi? Semnalmentele constituie un element de bază chiar și în recunoașterea prietenilor, nu?! întrebă el cu îndoială.

— Absolut! râse Radu, răvășindu-i chica decolorată de soare.

Convorbirea continuă – tot aprinsă – dar cei doi ofițeri nu mai aflară nimic nou referitor la întâlnirea de ieri, din hol. Erau însă convinși că au ajuns pe pista cea bună.

Tot cu ajutorul copiilor stabiliră în continuare că atât blondul, cât și „nenea cu ilustratele“ au intrat și ieșit pe ușa alăturată, nu pe cea principală, care e lângă receptură („Deci acolo n-avem ce întreba“, trase

Radu concluzia, în gând), că probabil s-au despărțit după ce au băut berea, fiindcă lângă blondul înecat, celălalt nu mai apăruse.

— Da, da! murmură căpitanul bănuitor. Și ziceți că l-a luat ambulanța? Asta înseamnă că trebuie să-mi caut prietenul la spital... la Constanța. Ne mai vedem și mâine, copii? întrebă el, ridicându-se, dar în loc de răspunsul așteptat răsună țipătul bucuros al lui Ovidiu, care arăta cu mâna spre una din ușile laterale:

— Uitați-l pe nenea de ieri, prietenul dumneavoastră! Nu-l mai căutați la spital!

Întoarseră toți capul într-acolo. Într-adevăr, un tânăr blond, înalt, foarte palid, cu o privire aspră se apropie de ușa de sticlă ca țintuit în loc de cuvintele copilului, care răsunaseră puternic în tot holul.

O clipă și el și grupul de la masă păstrară o nemișcare totală, apoi blondul se întoarse încet, ca într-un film cu încetinitorul, și ieși.

Se repeziră toți în urma lui, copiii uimiți de faptul că prietenii nu se recunoscuseră. Ajunseră la ușă la câteva secunde după el. Blondul coborâse repede cele trei trepte spre alee și acum fugea, fără să se uite înapoi, în direcția șoselei care lega stațiunea de Constanța.

Cei doi ofițeri porniră în fugă după el; îi despărțeau doar câțiva zeci de metri. Tomiță alerga să scoată mașina din aleea laterală. Distanța se micșora din ce în ce, ajunseseră aproape în șosea, când – depășindu-i atent pe cei doi urmăritori – o mașină albă rulă fără zgomot pe lângă ei, ajungând aproape de tânărul blond pe care-l ocoli prin stânga. Încetini ușor și portiera dreaptă se deschise, trăgând înăuntru pe cel urmărit. Apoi mașina demară brusc doar la câțiva metri de cei doi ofițeri, luând viteză pe șosea.

Căpitanul și locotenentul se opriră din goană. Surpriza era extrem de neplăcută. Reținuseră amândoi numărul mașinii: Fiat alb, 850, 82–B–12765.

Fiatul dispăruse deja la primul cot al șoselei, când Tomiță sosi cu mașina lor.

În acelaşi timp, în holul hotelului, barmanița privea consternată lacrimile ce curgeau șiroaie pe obrajii rumeni ai lui Ovidiu. Așezat pe-un fotoliu, Mircea continua să-l certe pentru pripeala cu care „urlase“ la vederea tânărului blond.

— N-aveam de unde să știu că nu sunt prieteni adevărați! se justifica, suspinând, a nu știu câta oară Ovidiu. Puteau să ne spună!

— Aveai, n-aveai, nu trebuia să răcnești așa! îl certa încăpățânat Mircea.

În sinea lui era și el jignit de faptul că noii lor prieteni nu avuseseră încredere în ei, că nu le dezvăluise adevărata lor identitate. Copiii urmăriseră și ei dubla goană, îl auziră pe Tomiță răspunzând ordinului de a aduce mașina cu: „Am înțeles, tovarășe căpitan“, și trăseseră, pentru ei, concluzia că autoritățile urmăresc niște dușmani periculoși.

— Dacă spionul secolului va scăpa, să știi că va fi din cauza ta! îl acuză Mircea pe Ovidiu, care continua să plângă.

*

— Le-am jucat o festă bună! râse domnul Smith, privindu-l scurt pe Antoniu Tomase care respira sacadat, trântit pe banchetă lângă el.

Domnul Smith socotea că e mai bine să aibă tot el primul cuvânt în continuare, așa că urmă:

— Ce-ți veni să te îneci ieri? Prostule! Vezi bine că ți-au luat urma din București... și încă destul de repede! Și de ce-ai plecat din spital? Nu puteai să judeci? Nu-ți imaginai că vin după tine? Minte de găină! Mă faci să te caut în toată Constanța și-n toată Mamaia. Am ajuns azi-dimineață după ce plecaseși. Puteai să-ți închipui că era inoportun să intervin ieri, când era atâta lume în jurul tău, dar trebuia să ai răbdare, să vin să te iau.

În fine, totul e bine din moment ce, deocamdată, am scăpat, încheie domnul Smith, parcă mai calm.

Vorbind, părăsise șoseaua principală la prima cotitură și acum conducea mașina cu prudență pe diverse alei laterale. Era ca și cum s-ar fi jucat de-a ascunselea printre clădirile hotelurilor, statui și arbori.

În sfârșit, cu răutate, dar și cu nesiguranță în ton, Tomase se hotărî să vorbească:

— Și eu vă căutam, credeam că vă găsesc la „Scoica“ – așa ca ieri – știu că ora patru e ora când terminați siesta... Nu știu cum au ajuns așa de repede pe urmele mele, continuă el cu o voce surdă, dar știu că dumneavoastră m-ați otrăvit. Și-acum aveți curajul să mă învinuiți că „m-am înecat“ la doi pași de mal... eu, care înot de copil! Asta ați făcut. Mi-ați luat microfilmul și apoi ați căutat să scăpați de mine! Și eu, cretinul, crezusem în basmul cu pașaportul...

— Ești profund nedrept, dragul meu! șopti parcă îndurerat de aspra acuzație domnul Smith. Pașaportul e la mine și din clipa aceasta ești cetățean elvețian, poți să nu te mai temi de urmărire.

— Nu cred! rosti Tomase.

Domnul Smith ocoli cu iscusință un copil mic ce se juca liniștit exact în mijlocul aleii, apoi zise, căutându-se cu mâna dreaptă în buzunarul de la piept:

— Uite-l!

Se auzi un mic pocnet surd. Tomase Antoniu se lăsă moale pe umărul lui Smith, cu aceeași figură dușmănoasă pe care o avusese tot timpul cât vorbise cu el. De afară părea un om ostenit, ațipit pe umărul unui prieten.

Străinul nu se osteni să-i acorde vreo privire, trase lin la marginea aleii, intrând binișor cu roțile pe peluză, opri, așeză cu grijă trupul inert, potrivindu-l ca pe un om adormit, ghemuit pe bancheta din față. Ieși din mașină, încuie portiera și, calm, fără să se uite în jur – de altfel puținii trecători nu-i acordară nicio importanță, traficul de mașini era viu în stațiune – se îndreptă spre un parking din apropiere.

Domnul Smith avea o figură indiferentă, în realitate era extrem de mulțumit că terminase cu „imbecilul“. După cum se dovedise, avusese dreptate: Tomase lucrase ca un începător și securitatea îi aflase urmele.

Ah, câte reproșuri își făcuse domnul Smith din cauza erorii de ieri! Fusese obligat să umble ca un năuc după Tomase care părăsise spitalul imediat după vizita mare. Dar și când îl găsise, lucrase „ca un as“. Îl suflase și de sub nasul celor „doi securiști“ și-i și închisese gura pe vecie! O adevărată lovitură de maestru.

Firește, nu mai e cazul să întârzie pe aceste meleaguri, nici nu mai are de ce. Spera să poată pleca încă în această după-masă, până când securitatea nu va începe cercetările privind identificarea proprietarului Fiatului alb. N-are decât... Și pe fața lui trecu fugar un zâmbet.

Ajunsese între timp la parkingul din fața hotelului „Dionisos“. Ocoli o frumoasă limuzină, îi descuie portiera și se așeză comod la volan. Era mașina lui și ținea la ea, îi părea rău că trebuia s-o abandoneze, dar n-avea încotro... Porni ușor, însă din prima sută de metri prinse viteză. Se îndreptă spre ieșirea din Mamaia.

*

Căpitanul Traian Petrescu transmitea instrucțiunile cu voce calmă, parcă nu el ar fi ratat acum un minut prinderea „lupilor“. Ordonă, prin radio, postului de control de la ieșirea din stațiune să rețină Fiatul alb 850, 82–B–12765; luă legătura cu mașina de serviciu a miliției, controlul circulației, cerând comandantului mașinii să caute același Fiat prin stațiune, pentru cazul când încă ar mai fi aici. Luă apoi legătura cu

Inspectoratul din Constanța și rugă ofițerul de serviciu să detașeze pe cineva pentru cercetări la spital, indicând toate datele pe care le avea înecatul de ieri după-masă.

Părea că nu mai termină cu convorbirile prin radio, deoarece imediat făcu legătura cu Serviciul de circulație a miliției Constanța, rugându-i să identifice, chiar dacă lucrul părea la prima vedere imposibil, pe proprietarul Fiatului alb. Mai mult decât atât, cerea să afle unde, în ce loc al stațiunii a parcat proprietarul. Reluă discuția cu Inspectoratul, cerând în ajutor o brigadă, cu o mașină.

Între timp, ajunseseră la ieșirea din Mamaia. Merseseră destul de încet ca să poată scruta în dreapta și în stânga, dar – ca un făcut – nu întâlniră și nu văzură niciun Fiat 850 care să fie și alb.

Agentul de circulație cu care vorbiseră le ieși în întâmpinare, părăsindu-și o clipă postul din mijlocul răscrucii de drumuri. Avea în stânga micul microfon al aparatului de emisie-recepție cu care era dotat. Raporta că nicio mașină cu semnalmentele anunțate nu părăsise Mamaia din clipa primirii ordinului. Ordonând menținerea consemnului, căpitanul trimise agentul la postul lui, apoi indică lui Tomiță drumul înapoi, de data aceasta pe șoseaua de lângă plajă. Mergeau tot încet, cercetând cu atenție toate aleile, când, după câteva minute, o chemare a mașinii de la controlul circulației îl determină pe Tomiță să accelereze brusc.

Ajunseră curând lângă Fiatul alb. Mașina serviciului de circulație stătea discretă mai la o parte; nimeni nu se sesizase de nimic. Căpitanul de miliție Dobre strânse mâna lui Traian Petrescu, șoptindu-i totodată:

— Aveți un cadavru în mașină. N-am forțat ușa, dar e clar că nu mai are nevoie de niciun ajutor.

— Eram sigur! răspunse Petrescu, fără să manifeste nici cea mai mică surpriză. Trebuia să moară ieri, dar a avut „stângăcia“ să scape. O răfuială între spioni.

Deschiseră ușa Fiatului și constatară moartea tânărului blond. Căpitanul Petrescu recunoscu parcă același tip de lovitură ca la rănitul ce murise în București („Reacție în lanț“, murmură el), apoi diviză forțele de care dispuneau: un milițian trecu la volanul Fiatului pentru a transporta cadavrul la un mic dispensar din vecinătate, iar locotenentul Nedelea urcă în mașina miliției.

Trebuia să se vadă iar cu „asul popicarilor“, pentru a-l ruga să dea cu el o fugă până la micul dispensar și să vadă dacă în chipul mortului recunoaște clientul de ieri, care-și făcuse de lucru cu bila din scoică. Barmanița de la „Scoica“ urma să fie rugată și ea să vină la

identificare. Căpitanul Petrescu dorea ca identificările să fie cât mai discret făcute, așa că avu grijă să-i dea locotenentului dispoziții stricte în acest sens.

Peste un minut, aleea care fusese martoră nepăsătoare la aceste evenimente deosebite rămase pustie.

Tomiță cedase iar locul căpitanului său care, fără să-i dea nicio explicație, conduse lin până la cel mai apropiat parking. Era înțesat de mașini, deoarece deservea hotelul de lux „Dionisos“.

Căpitanul rămase în mașină, unde nu peste mult timp reveni Tomiță cu paznicul parcajului, un om mai vârstnic, dar cu o privire ageră și ținută dreaptă. Căpitanul n-avea timp de pierdut: se legitimă și rugă omul să-și amintească – pe cât posibil exact – ce mașini au părăsit în ultimele zece minute parcajul. Omul pricepu imediat că e vorba de ceva foarte important și-și încreți sprâncenele groase, pentru a se concentra.

Începu apoi enumerarea cu o voce sigură: plecase un Citroën deux chevaux cu număr de Franța, condus de o tânără cu plete până la mijlocul spatelui, un Mercedes roșu, cu număr de Elveția, având la volan un bărbat destul de tânăr, un Opel din Federală, proprietatea unei familii numeroase, un Fiat 1300, cu număr de București, în care luase loc un cunoscut fotbalist cu soția lui și un enorm Chevrolet-Impala alb, cu număr de Turcia, condus de un bărbat între două vârste.

Din păcate, paznicul nu-și amintea ordinea exactă în care plecaseră mașinile.

Căpitanul chibzui câteva clipe, apoi ceru amănunte despre Mercedesul elvețian și despre Chevroletul turcesc, dar omul nu putu adăuga aproape nimic la cele spuse, nu-și amintea nici cum erau îmbrăcați proprietarii mașinilor, nu știa nici ce limbă vorbesc... Nu se încasau taxe de staționare, deoarece parkingul era al hotelului și în general era folosit doar de mașinile clienților. El văzuse toate aceste mașini staționând aici, la „Dionisos“, de mai multe zile, dar cu precizie n-ar putea spune nimic. Nu, căpitanul îi ceru prea mult, traficul e foarte mare la hotelul lor.

Mulțumind, căpitanul concedie paznicul. Ajunseră în șosea unde-și dăduseră întâlnire cu echipa de ofițeri cerută în ajutor de la Inspectoratul din Constanța.

Sosiseră chiar atunci; căpitanul îi puse la curent, pe scurt, și șeful brigăzii din Constanța luă imediat legătura prin radio cu cele mai apropiate puncte de control miliție-circulație, anunțându-le semnalmentele celor două mașini pe care Petrescu le avea în vedere.

Agentul de circulație de la ieșirea din stațiune, același cu care vorbise deja căpitanul, își amintea precis că acum câteva minute, Impala trecuse spre Constanța. Regreta foarte mult, dar nu-și amintea de Mercedes, adevărul este că nu de mult stătuse de vorbă cu un căpitan de securitate din București care căuta un Fiat alb 850 și s-ar fi putut ca Mercedesul să treacă tocmai atunci; în fond, el urmărește doar buna circulație și în sectorul acesta n-a avut evenimente deosebite...

Fără să vrea, căpitanul Traian Petrescu izbucni în râs; ar fi fost culmea să se încrucișeze cu mașina căutată, dacă era una din cele două! Noroc că limuzina lor n-avea niciun semn distinctiv.

O jumătate de oră mai târziu, căpitanul și locotenentul intrau tăcuți în răcoroasa și impunătoarea moschee a Constanței. Soarele mai era încă pe cer, dar din minaretul avântat spre înălțimi muezinul chema deja credincioșii la rugăciune. În realitate nu venea niciun credincios, deoarece moscheea era și muzeu, adăpostea câteva zeci de covoare de rugăciune, vechi și foarte frumoase, și doar sâmbăta se adunau credincioșii, când muzeul era închis.

Totuși, aproape de peretele opus intrării, îngenuncheat pe un covoraș, cu capul în pământ, un bărbat se închina. Se ruga cu voce tare, într-o limbă guturală, scoțând uneori strigăte asemănătoare cu ale muezinului, dar de intensitate mai redusă. Era proprietarul Impalei lăsată la intrarea din stradă.

Cei doi ofițeri contemplară câteva clipe tălpile ciorapilor credinciosului, spatele lui puternic, îmbrăcat într-o cămașă de culoare închisă, nehotărâți dacă să intervină sau nu. Radu făcu un pas spre lănțișorul ce delimita locul de rugăciune, dar îngrijitorul muzeului, un turc totalmente chel, îl opri, apucându-l cu putere de braț:

— Nu e voie, domnule!

Căpitanul prinse prilejul și cu un aer extrem de interesat ceru lămuriri despre prețioasele covoare, apoi, „curios“, vru să știe cine era ardentul credincios. Fața custodelui deveni respectuoasă, coborî și mai mult vocea, aducând laude „luminatului om“. Rezultă că era un turc din Istambul, care avea un mare rang în ierarhia ecleziastică mahomedană, și – neputând să se închine la hotel – venea în fiecare zi la rugăciune în moschee.

Era clar că îngrijitorul ar fi murit mai degrabă decât să permită deranjarea rugăciunii „luminatului om“.

Căpitanul, interesat și de rezultatele cercetării echipei din Constanța, care luase urmele unui Mercedes roșu, ieși din moschee. Îi

găsi deja în stradă; fuseseră îndrumați din agent în agent până la Cazinou. Stabiliseră de urgență că avea număr de Austria și că aparține unei foarte tinere perechi, probabil în luna de miere, care juca la „mini-ruleta“ amenajată în interiorul cazinoului.

Pista se dovedise falsă: urma Mercedesului elvețian nu putuse fi luată.

Căpitanul Petrescu nu prea voia să-și piardă vremea cu turcul credincios. Rugăciunea acestuia avea sa mai țină cel puțin un ceas și căpitanul avea senzația că „ceva nu e-n ordine“. De aceea fu extrem de bucuros când nu peste multă vreme, Volkswagenul serviciului de la controlul circulației din Mamaia îi chemă prin radio; tocmai avea de gând să-i cheme el, pentru a le încredința o misiune extrem de delicată. Milițienii se achitară cu succes de misiunea încredințată, drept care, după ce obținură permisiunea mamelor copiilor, îi aduseră pe aceștia în mare goană la Constanța. Opriră pe o străduță, alături de moschee, unde căpitanul îi aștepta fumând calm. Întâmpină copiii cu o glumă, nu-i contrazise când aceștia își exprimară convingerea că „un dușman feroce“ e urmărit, și, în drum spre moscheea-muzeu, le explică ce au de făcut. Bucuroși că pot fi de folos, că trăiesc și ei o situație întâlnită până acum doar în cărți, Mircea și Ovidiu se îmbujoraseră la față. La intrare, căpitanul îi lăsă singuri. Plini de importanță, puștii pătrunseseră în moschee, cu banii necesari taxei de vizitare în mână.

Peste cinci minute ieșeau în fugă, urmăriți de chelul înfuriat. Mircea își ținea cu sfială mâna peste urechea care-i ardea. Turcul nu glumise, dar „raportă“ rezultatul misiunii lor cu o voce care nu tremura:

— Nu, nene, omul care se roagă nu e omul cu ilustratele. Pe cuvântul meu de pionier.

— Nu, nu-i el! întări și Ovidiu.

— E clar! exclamă căpitanul Traian Petrescu.

Mai avea o pistă de cercetat. De aceea ordonă, scurt:

— În mașini toată lumea! Nu trebuia să lăsăm la urmă aeroportul Kogălniceanu. Mașina este, probabil un alibi!

Toți îi dădură ascultare. Mulțumind cu multă seriozitate copiilor, căpitanul îi expedie cu aceeași mașină a milițienilor la Mamaia, dar, spre marea lor bucurie, le fixă o întâlnire pe a doua zi, promițându-le că le va povesti amănunțit fazele urmăririi spionului. „Sper să am ce să vă povestesc“, își completă fraza în gând Petrescu, care, deși părea foarte calm, era foarte emoționat.

*

Domnul Smith își aprinse cu reală plăcere o țigară; stewardesa le permisese fumatul acum un minut, aveau deja înălțimea necesară. Confortabilul salon al avionului avea toate locurile ocupate.

Avusese mare noroc găsind un bilet returnat în ultima jumătate de ceas, dar, de fapt, nu-și făcuse nicio problemă din asta, știa că banii fac multe. Cu ajutorul lor ar fi determinat vreun pasager singuratic să-și amâne plecarea cu altă cursă.

El, oricum, nu mai putea întârzia nicio clipă. Nu peste mult timp va fi la Viena și de acolo... Nu mai regreta nici frumosul lui Mercedes... Microfilmele valorau zeci de Mercedesuri și nu numai atât. Mașina va sta câteva zile în fața aerogării, până când se vor sesiza că e părăsită.

Grațioasa stewardesă apăru în ușa ce despărțea salonul de corpul de încăperi afectat echipajului; cu o voce plăcută anunță, vorbind franțuzește, într-un mic microfon portativ:

— Comandantul aeronavei vă cere scuze, rugându-vă să nu vă neliniștiți! Vom reveni pe aeroportul internațional Kogălniceanu, dar vom decola din nou peste câteva minute. Agenția Tarom se angajează, în cazul când nu vom recupera întârzierea până la prima escală, să achite despăgubirile de rigoare.

Repetă anunțul în germană, engleză...

Domnul Smith simți o sudoare rece inundându-i tâmplele. Undeva comisese și a doua greșeală.

EPILOG

— Frumoasă-i Mamaia! exclama din cinci în cinci minute locotenentul Radu Nedelea, răsfățându-se sub soarele generos.

Căpitanul Petrescu îl asculta zâmbind; era liniștit, extrem de liniștit.

„Cetățeanul elvețian“ le furase iar toată noaptea, dar de data aceasta stătuseră față-n față.

Aveau suficiente probe contra lui și, după o scurtă opoziție, domnul Smith începuse să vorbească, deși era supărat, foarte supărat chiar din cauza spălăturii gastrice ce i se făcuse cu forța la punctul de ajutor sanitar al aeroportului. Căpitanul nu voise să rişte nimic şi avusese dreptate: domnul Smith folosise, în avion încă, aceeași pastilă pe care o servise blondului. Analizele confirmaseră aceasta.

Da, făcuseră o treabă bună! Prețiosul microfilm fusese recuperat, e adevărat, nu de la domnul Smith, ci de sub husa fotoliului pe care-l ocupase. Încet, încet firele se deznodaseră toate. „Apăruse“ și Raul... și pe urmă un fir spre enigmaticul „Achile“, al cărui nume nu era, de altfel, cu totul necunoscut căpitanului Petrescu. Domnul Smith nu se zgârcise în amănunte, știa că de dincolo nu mai putea aştepta milă; nu mai avea decât „să se pună bine“ cu autoritățile române. Căpitanul transmisese telefonic echipei din Bucureşti datele „calde încă“ pe care le aflase. Se bucuraseră toți foarte mult. Nu-i vorbă, nu stătuseră nici ei degeaba și aveau să-i transmită căpitanului câteva date interesante despre identitatea spionului ucis de propriul lui partener și despre anturajul lui apropiat. Toate se corelau între ele. Colonelul M. nu-i spusese decât: „Bravo, ați lucrat bine“, dar căpitanul Petrescu știa cât de mult valorează această sumară laudă.

Se găsise și proprietarul Fiatului alb; era un doctor care locuia și el la, „Dionisos“. Fusese la Istambul într-o excursie de două zile. Nu va afla niciodată la ce folosise mașina lui, la ce bun, ce rost ar fi avut...

Pe gânduri, căpitanul nu observase că Radu intrase în apă. Reveni curând și se trânti direct pe nisip. Era foarte bucuros; prima acțiune importantă la care luase parte se sfârșise cu succes.

— Dar trebuie să recunoaștem, adăugă el, că am avut noroc, am fost foarte mult ajutați de întâmplare!

— Crezi? replică ironic Traian Petrescu.

— Sunt convins! își susținu tânărul afirmația.

— Eu nu, îi răspunse căpitanul. Derulează evenimentele celor trei zile și ai să ajungi singur la concluzia că „întâmplarea“ nu vine niciodată singură. Trebuie să o „cauți“...

— Dar Tomiță unde-i? schimbă Radu vorba.

— A, Tomiță, râse căpitanul, îi plimbă pe micii noștri detectivi La Histria. Dar fii liniștit, va reveni la timp... și peste două ceasuri luăm și noi drumul spre casă.